

என் சர்தை

ந.முத்துக்கண்ணார்
அப்துல் காதிர் ரிஸ்ப்பை

தமிழ் மன்றம்
கல்ஹின்ன, கண்டி
ஸ்ரீலங்கா

என்னுரை

நான் எனது சுய வரலாற்றை நானே எழுத வேண்டுமென்று நினைத்திருக்கவில்லை. என்னைத் தெரிந்தவர்களும் என்னுடன் அதிகம் நெருங்கிப் பழகியவர்களும் நண்பர்களும் மாணவர்களும் எனக்கு உள்ளனராகையால், என் வரலாற்றை அவர்களுள் யாராவது என்மீது கொண்ட அன்பால் எழுதட்டும் என்றே எண்ணியிருந்தேன். ஆனால், அதற்கு முன்னரே எனது ஆப்த நண்பரும், என்னை நன்கு அறிந்தவருமான சட்டத்தரணி ஜனாப் எஸ். எம். ஹனிபா அவர்கள் கடித மூலமாகவும் நேரிலும் என்னைக் கண்டு என் வரலாற்றை உயிரோடிருக்கும் போதே எழுதித் தரவேண்டுமென்றும் அதை நூல் வடிவாக்கும் பொறுப்பைத் தானே ஏற்பதாகவும் கூறினார். இதற்கு அனுசரணையாக எனது ஆப்த நண்பர் ஜனாப் எம்.ஸி.எம். சுபைர் அவர்களும் வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இருதய நோய் காரணமாக சுமார் ஆறு ஆண்டுகள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தமையால், என்னால் வேகமாக எழுத முடியாதிருந்தது. அதற்காக இவ்வரலாறு முழுவதையும் ஜனாப் ஐ. ஆப்தீன் அவர்களைக் கொண்டே எழுதி முடித்தேன். அதற்காக எனது நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இவ்வரலாறு முழுவதையும் எனது ஞாபகத்திலிருந்தே எழுதியுள்ளேன். மறதி காரணமாகப் பல சோர்வுகள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். இதன் காரணமாக ஏதும் குறைகளிருப்பின் வாசகர்கள் பொறுத்துக் கொள்வார்கள் என்றே எண்ணுகின்றேன். இவ்வரலாற்றை எழுத தூண்டுகோலாக இருந்த எனது நண்பர்கள் சட்டத்தரணி ஜனாப் எஸ்.எம். ஹனிபா, ஜனாப் எம். ஸி. எம். சுபைர் ஆகிய இருவருக்கும் அற்புதமான மதிப்புரையை மாண்புரையாக வழங்கிய “மாதிஹுர் ரகூல்” பாக்கவியார் அவர்களுக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். மேலும் இவ்வரலாற்றை அச்சுவாகனமேற்றுவதற்காகத் தட்டச்சுப் பிரதி செய்து தந்த எனது மாணவர் ஜனாப் என். எஸ். எ. கையூம் அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

காத்தான்குடி

— அப்துல் காதிர் லெப்பை

8—8—1982

பதிப்புரை

அறிவு, ஆத்மீகம் என்ற துறைகளுக்கு அதிமுக்கியத்து மளித்து வந்துள்ளது இஸ்லாமிய சமூகம். இன்றும், பெரும் பாலானோர் இதே அடிப்படையில் செயலாற்றி வருகின்றனர். ஒரு சிலர் நினைப்பது போல, பணமிருந்தால்போதும், எல்லாமே நிறைவு பெற்று விடும் என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவானதுதான். அவர்களையும் அறிவு வளர்ச்சிக்கும், ஆன்மீக வழிக்கும் திருப்பிவிட வேண்டும் என்ற நன்னோக்கில்தான் சென்ற முப்பதாண்டுகளாகப் பல பயனுள்ள நூல்களை வெளியிட்டுள்ளோம்.

எமது நாட்டில் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி மறையத் தொடங்கிய காலத்தில் ஆசிரியராகப் பயிற்சி பெற்று நாற்பதாண்டுகள் வரை ஆயிரமாயிரம் மாணவர்களுக்குக் கல்வி புகட்டி, அரிய இலக்கியப் பணியும் புரிந்துள்ள ஒருவரின் வாழ்க்கை வரலாறு, சமூகத்திற்குப் பயனளிக்கும் என்பதனால் “என் சரிதை”யைப் பிரசுரிக்க முன் வந்தோம். இதனைப் படிப்பதால் இன்றைய இளைஞர் பெரும்பயன் அடைவர். இதுபோன்ற நற்பணி புரியப் பலர் தூண்டப்படுவார்கள். “எம்மால் இப்படிப் பயனுள்ள பணி செய்ய முடியாமற் போய் விட்டதே” என்று வயதானவர்கள் கவலைப்பட்டு, எஞ்சியுள்ள கொஞ்ச நாட்களிலாவது நல்லன செய்ய முன்வருவார்கள்.

சிறந்த நடைபயில் கவிஞர் அப்துல் காதிர் லெப்பை எழுதியுள்ள “என் சரிதை” இஸ்லாமியரையும் அல்லாதாரையும் தமிழ் தெரிந்த எல்லோரையுமே கவரும் முறையில் அமைந்திருக்கிறது. கலியாணம், கந்தாரி, கத்தம் போன்ற வைபவங்களின் போது அறிவு நூல்களை அன்பளிப்பாகக் கொடுப்பதனால், கொடுப்பவரும், பெறுபவரும் பெரிதும் பயனடைவர். நூலை எழுதியவருக்கும் அதனால் ஊக்கம் ஏற்படும். அந்த நல்லபழக்கம்சமூகத்தின் உயர்ச்சிக்கு அதிமுக்கியமானதாகும்.

“என் சரிதை”யை அச்சிடுவதற்கு உதவியாயிருந்தவர்களுள் கீழ்க்கரை எம். இதர்ஸ் ஹாஜியார் அவர்களும் ஒருவர். அவருக்கு எனது ஆழிய நன்றி. நூலை அழகுற அச்சிட்டுத் தந்த அன்புச் சகோதரர், ஜனாப் எம். லையத் முஹம்மத் “ஹஸன்” அவர்களுக்கும் நன்றி.

27/1, Beach Road,
Mount Lavinia

—எஸ். எம். ஹனிபா

1-1-83.

நெடும் புசமுக்குரிய “நெஞ்சில் நிறைந்த நபிமணி”
 என்னும் நற்றமிழ்க் காவியத்தை வழங்கிய
 நூருல்மில்லத், மௌலவி பாஜில், மாதிஹூர் ரசூல்,
 ஞானமிர்தப் பிரசங்கக் களஞ்சியம்
அல்ஹாஜ் G. M. S. ஸிராஜ் பாக்கவியார்
 அவர்கள் மனமுவந்து எழுதிய

முன்னுரைப் பாயிரம்

பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்

காணுவதையே பேணுவதும் அதையே நம்புவதும் உலக
 இயற்கை, கண்ணுக்குத் தெரியாதவை எவை எனையோ
 அவை யாவும் இல்லை என்றளவுக்கு இயம்பி அவற்றின்மீது
 மனிதன் நம்பிக்கை கொள்வதில்லை. ஆனால் எல்லாம் வல்ல
 இறைவனே காணுதற்கரியனும் கருணை புரிந்து வருகின்றான்.
 வல்ல இறைவனின் கருணை, வானின் மழையாகவும், பூமியின்
 விளைவாகவும் பூத்துப் பொலிகின்றது.

அவன் கருணையில் தோயும் இறைநேசச் செல்வர்கள்
 அறிவுத் துறையில் ஓங்கி அருளியலில் தேங்கி—புகழ் பாய்ச்சு
 கிருர்கள். எது அறிவு? அறிய முடியாத இறைவன் இடத்தில்
 காட்டும் அன்புக்குத் தன்னை ஆட்படுத்திக்கொள்வதே அறிவு.
 அந்த அறிவு நலம் மிக்காரின் வாழ்வெல்லாம்—இறை நலம்
 மணக்கும் ஆற்றல்களையே விளக்கும்.

அத்தகைய பெருவாழ்வைப் பெற்ற பெருமகனார் ஈழத்து
 அறிஞர் மணி, இஸ்லாமியக் கவிஞர் மணி, இலக்கியப் புலவர்
 மணி, அப்துல் காதிர் லெப்பை அவர்களை இலங்கைப்
 பரப்பில் எல்லோரும் அறிவர்.

இன்பத் தமிழகமும் இலங்கையும் பசுவும் கன்றும்போல்
 உறவில் இணைந்து ஒற்றுமையில் பிணைந்து வியனுலகில்
 விளங்கும் இரு நாடுகள்.

ஈழத்தில் மணக்கும் தமிழ் மணம், இன்பத் தமிழகத்தில் சிறப்பதையும் தமிழகத்தில் அனுபவிக்கும் தமிழ்ச் சுவை இலங்கையில் இனிப்பதையும் உலகம் அறியும். அந்த வண்ணத் தமிழில் ஆழ்ந்த புலமையும் அறிவின் கூர்மையும், பல்துறை நலமும் அமையப் பெற்ற அறிவுலகத் திலகம் **அப்துல் காதிர் லெப்பை** அவர்களின் வாழ்க்கையை அவரே எழுதி வழங்கி இருக்கின்ற பெற்றினயக் கண்டு பெருமைப்படுகின்றேன். இவ்வாய்ப்பை வல்ல இறைவனே அவர்களுக்கு வழங்கி இருக்கின்றான்.

பண்புகளின் இருப்பிடமாய்—பாப்பொழியும் கவி முகிலாய்—உள்ள பெரியார் தானே எழுதியதால் அடக்கமாகவும் உண்மையாகவும் தன் வாழ்க்கை மற்றவர்க்குப் பயன்படவும் இந்நூலைப் படைத்து வழங்குவதில் அவர்கள் பெருமை அடையலாம்.

ஈழத்துக் கவிஞர் திலகம் அவர்களின் எழுத்துத் திறன், நடையில் நடனம் புரிகின்றது. அவரின் கவிதைத் திறன், அதில் கால்கொண்டு நிற்கிறது. அவரது வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் எல்லாம் சரித்திர நலம் வாய்ந்தவைகளாகவே உள்ளன. இறையருட் கவிஞராகிய இவர்களின் சொற்களில் உண்மை ஒளி வீசுகிறது. கவிஞர் திலகத்தின் வாழ்க்கை வெவ்வேறு துறைகளின் வெற்றிக் குவியல்களாகவே உள்ளன.

எழுத்தில் நிற்கும் அவரின் பழுத்த புலமை பண்பின் கலவை, கவியாற்றலின் தலைமை அனைத்தையும் நான் விரிக்க முற்பட்டால் வேறொரு நூலாகவே அது விரியும். இந்த நூலுள் பல்வேறு சம்பவங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் புனிதத் தன்மையாகவும் வாய்மைச் சுடராகவும் இறையருள் பொதிந்ததாகவும் உள்ள எத்தனையோ தனிச் சிறப்புக்கள் இருப்பினும் நான் அறிந்த மட்டிலும் உள்ள ஒரு சம்பவத்தை மட்டும் இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன். இந்த நூலின் புனிதத்தையும் இறை நலத்தையும் அது விளக்கும்.

இறையருட் கவிஞர் என்று எவரையும் எழுதி விடலாம்; வார்த்தைகளில் வரைந்து விடலாம்; பாடல்களில் பாடி

விடலாம். ஆனால் உண்மையில் இறையருட் கவிஞர் என்று சொல்லத்தக்க முறையில் ஒரு சிலர் ஒளிர்ந்து வருவதால் நமது கவிஞர் திலகம் அப்துல் காதிர் லெப்பை அவர்களும் அத்தகையோருள் ஒருவர் என்பதனை உணர்கின்றேன்.

நான் என்விதம் உணர்ந்து கொண்டேன் என்பதை விளக்க இதோ ஒரு சம்பவம். இதனை படிப்பதிலிருந்து கவிமணி அவர்கள் எத்தகைய ஆத்மார்த்த நலன்களைப் பெற்றவர் என்று எளிதில் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

சுபுறான மவ்லித் அரபுக் கவிதைகளுக்கு அடியேன் ஆக்கிய தமிழ் தர்ஜுமா கவிதைகளையும் எனது இதர முனாஜாத் கவிதைகளையும் குறிப்பாக நெஞ்சில் நிறைந்த நபிமணி கவிதைகளையும் பேரறிஞர் S. M. ஹனீபா B. A., அவர்களும், இலக்கிய விற்பன்னர் எம். ஸி. எம். ஜுபைர் போன்ற எத்தகையோ இலங்கை வாழ் முஸ்லிம் அறிஞர் பெருமக்களும் படித்துச் சுவைத்து இன்புற்றிருக்கின்றனர். இத்தகு சிறப்புக்குரிய இவர்களில் பலர் நம் கவிமணி அவர்களின் சீரிய மாணவர்களாகவும், ரசிகர்களாகவும் உறுதுணை சீலர்களாகவும் இருந்து வருவதன் காரணத்தால் இவர்களின் தூண்டுதலின் பேரில் **என் சரிதை** என்ற இனிய நூல் உருப்பெற்றது. இந்நூலுக்கு ஆலிமாகவும், கவிஞராகவும் இருக்கக் கூடிய ஒருவரிடம் முன்னுரை எழுதிவாங்க வேண்டுமென்று விரும்பி அடியேனைக் கொண்டு எழுதி வாங்குவது என்று முடிவு செய்தனர்; இதன் பின்னர் **என் சரிதை** என்ற தட்டெழுத்துப் பிரதியை எனக்கு அஞ்சல் வழியாக அனுப்பி வைக்கவும் செய்தனர். பிரதி என் கரத்திற்கு வந்து சேர்வதற்குமுன் ஏர்வாடியில் அடக்கமாகி இருக்கும் ஸய்யித், ஸாதாத்துமார்களின் வழித்தோன்றல்களும் அவர்களுக்கெல்லாம் தலைவராக விளங்கிவரும் நபிகள் நாயகக் கிளையாரான ஹஜ்ரத் ஸய்யித் இப்ராஹீம் ஷஹீது வலியுல்லாஹ் அவர்களின் ஜியாரத்தை முன்னிட்டு 19-11-81-ஆம் ஆண்டு ஏர்வாடி சென்றிருந்தோம். அடுத்த நாள் பூட்டப்பட்டிருந்த **என் இல்லத்தைத் தேடிவந்த தபால்காரர் என் சரிதை**

என்ற நூலை—கிணற்றுக் கதவின் விளிம்பை ஜன்னல் கதவின் ஓரம் என்று தவறுதலாக எண்ணி என் இல்லத்துக் கிணற்றுக்குள் போட்டுவிட்டுச் சென்று விட்டார். கிணற்றுக்குள் 'தொப்'பென்று ஏதோ ஒன்றினைத் தபால்காரர் போட்டு விட்டுச் செல்கிருரே என்று கவனித்த பக்கத்துவிட்டுக்காரர்கள் மூன்று நாட்களுக்குப் பின் வந்த என்னிடம் கூறும்போது நான் ஏதும் பதட்டம் இல்லாமல் அல்லாஹ் காப்பாற்றுவான்! எனக் கூறிவிட்டு அப்போதைக்கப்போதே இரவோடு இரவாக ஆட்களைக் கிணற்றுக்குள் இறக்கித் தேடி எடுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தேன். சிறிது நேரத்திற்குள் புத்தகக்கட்டு ஒன்றினை எடுத்துத் தண்ணீர் சொட்டச் சொட்ட என் கரத்தில் கொடுத்தனர். ஸலவாத்து ஒதிய வண்ணமாக ஆவலுடனும் கவலையுடனும் நூலை பிரித்துப் பார்த்தேன். அது நான் எதிர்பார்த்திருந்த என் சரிதை நூலாகவே இருந்தது. துரிதமாக அதன் மேலட்டையைப் பிரித்து அதனுள் இருந்த தட்டெழுத்துப் பிரதியை ஒவ்வொரு தாளாகப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தேன். சுப்ஹானல்லாஹ்! அல்லஹ்து லில்லாஹ்! என்ன விந்தை! துவக்க முதல் இறுதி வரை ஒரெழுத்தும்கூட அழிந்து போகாமலும் நீர்படாமலும் தெளிவாக இருந்த நிலையினைச் சிறிது நேரம் மௌனமாக—இருந்து. இறைவனைப் புகழ்ந்தேன்.

பின்னர் கிணற்றுக்குள் இறங்கி எடுத்துத் தந்தவர்களுக்கெல்லாம் உபசரிப்புச் செய்து வெகுமதிகள் வழங்கி அனுப்பி வைத்தேன். வியப்பினில் எல்லோரும் ஆழ்ந்து சென்றனர்.

இதன் பின்னர் சிறிது நேரம் நான் சிந்தித்தேன். என் உள்ளத்தில் இரு எண்ணங்கள் எழுந்தன. ஒன்று 'என் சரிதை' என்ற நூலை எழுதிய பெருந்தகை உண்மையில் இறையருட் கவிஞராகத்தான் இருக்கவேண்டும்—மற்றொன்று அதனால்தான் ஏர்வாடி இறைநேசர் செல்வரும் தங்கள் கராமத்தைப் பிரயோகம் செய்து பாதுகாத்து என் கரத்தில் சரியாகக் கிடைக்கும்படி செய்திருக்க வேண்டும் எனப் புரிந்துகொண்டு அல்லாஹ்வுக்கு முதன் முதலாக நன்றி கூறி—இறைநேசர் செல்வர்களான அவ்லியாக்களுக்கும் நன்றி கூறி கவிமணி அவர்களின் உயர்வை உணர்ந்து கொண்டேன்.

புடம் போட்டு எடுத்த பொன்னே போல் நீருக்குள் ஆழ்த்தப்படும் அழியாமல் இருந்த அற்புதத்தை நேரில் கண்டு வியப்பில் ஆழ்ந்து விட்டேன். உலகில் எத்தனையோ சுயசரிதை நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவ்வளவும் புனிதமானவை என்று சொல்லிவிட முடியாது.

பரிசுத்தமும் ஆன்ற ஒழுக்கமும் கொண்ட இந்நூல் அளவில் சிறியதாக இருப்பினும் படிப்பினைகள், உணர்ச்சிகள், தொண்டுகள் புரிந்து கொள்ளவும் உலக வாழ்வில் வாய்மையாக—நேர்மையாக இயல்புகளை விளங்கிக் கொள்ளவும் பயன்படும் அருமையான வரலாற்று நூலாக அமைந்துள்ளது தனிச் சிறப்புடையதாகும்.

இதற்கு எனது மதிப்பிற்குரிய நண்பர் ஜனாப் S. M. ஹஸீபா B. A., (இலங்கை) அவர்கள் விரும்பியதைப் போல் “மௌலாய சல்லி வஸல்லிம்”—என்ற அறபு இசையில் பாடுவதற்கு ஏற்றவிதமாகவும் அறுசீர் ஈரடி விருத்தமாகவும் முன்னுரைப் பாயிரத்தை எழுதுவதற்கு முயன்றேன்; முடித்தேன். பொதுவாக உலகிலும் குறிப்பாக தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் கவிஞர்கள், கற்றறிந்த மேதைகள், உயிர்வாழும்போதே கண்ணியம் செய்யப்படுவதில்லை. இந்நிலை இனியும் நீடிக்கக் கூடாது. உயிர் வாழும் போதே உரியவர்களைப் போற்றிப் பாராட்டி கண்ணியப்படுத்த வேண்டும். இப்பணியினை இலங்கைக் கண்டிவாழ் மக்கள் உணர்ந்து கண்டி தமிழ் மன்றத்தினர் இந்நூலை வெளியிடுவதில் வெற்றிகண்டிருப்பது உண்மையில் பாராட்டுக்குரியவர்களாவார்கள். இவர்களின் முயற்சியினைப் பாராட்டுகின்றேன். “என் சரிதை” என்ற இப்புனிதநூல் வெளிவருதற்குத் தூண்டுகோலாகவும் உறுதுணையாகவும் இருந்த எல்லோரையும் வாழ்த்தி துஆ செய்கின்றேன். எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ் நலங்களையும் வளங்களையும் இவர்களுக்கு வழங்கி இருவுலகிலும் சிறப்பாக ஆக்கி வைப்பானாக! ஆமீன்! ஆமீன்! யாரப்பல் ஆலமீன்! பாயிரத்தை இனி இன்பமாக இசைப்பீர்களாக!

ஆதம்என் ரோது கின்ற
 அரும்நபி யாரின் நல்ல
 பாதம்தான் பட்ட தான
 பாங்குறு நிலத்தில் வந்தே
 போதனை செய்ய வல்ல
 புகழ்மிக்கக் குடும்பம் தன்னில்
 நீதமாய் வந்த இந்த
 நிகரற்றூர் வாழ்வே வாழ்வாம் (1)

ஆயிரம் வருடம் வாழ்ந்த
 ஆதம்மா நபிக்கு லத்தில்
 நேயனை வணங்கு தற்கே
 நேருற வந்த இந்தத்
 தூயதோர் குடும்பத் தின்நல்
 தொண்டதன் மாண்பு ணர்த்த
 பாயிர மாக இந்தப்
 பனுவலே உதித்த தென்பேன் (2)

ஒப்பிலா இலங்கை தன்னில்
 உயர்வெலாம் பொருந்தி நின்ற
 லெப்பையின் வர்க்கம் தன்னில்
 தந்தையோ அலியார் என்ன—
 செப்பரும் வகையில் அன்னை
 சீர்மிகு கதிஜா என்ன—
 அப்பெரும் குடும்பத் தில்நம்
 அருங்கவி உதித்த தாலே (3)

குறிப்பு : அறுசீர் ஈரடிப்பாக்களான இதனை “மெளலாய
 சல்லிவசல்லிம்” என்ற இசையிலும் பாடலாம்.

தொண்டராய் இலங்கு தற்கும்
 துய்தமிழ்க் கவிதை தன்னைக்
 கண்டெனப் பாடு தற்கும்
 கதைகளை வரைவ தற்கும்
 எண்டிசைப் புகழை வாழ்வில்
 எய்தியே ஒளிர்வ தற்கும்
 கொண்டிச் சிறப்பு யாவும்
 குடும்பத்தால் வாய்த்த தன்றோ? (4)

காயலில் வாழ்ந்த முன்னோர்
 காட்டிய ஆர்வத் தோடு
 தூயநல் ஈழம் வந்தே
 துலங்கிய குடும்ப மாகி
 நேயநல் மார்க்கம் தன்னில்
 நெடும்பணி புரிந்த இந்தத்
 தூயரின் தொண்டின் மாண்பை
 துணிவினைப் புகழார் உண்டோ? (5)

ஈழத்தை எண்ணும் போதில்
 இன்தமிழ்க் கற்றோர் கல்வி
 ஆழத்தை எண்ண வைக்கும்
 அதிசயம் தான் உ திக்கும்
 யாழொத்த இசைஎ முப்பும்
 தம்தமிழ்க் கவிதை தன்னை
 ஈழத்தில் வழங்கி நல்ல
 இஸ்லாத்தை வளர்த்தோர் ருக்குள் (6)

மேதகு அப்துல் காதீர்
 லெப்பைஎன் ரோதின் அள்ளும்
 சாதனை பலஇ யற்றிச்
 சரித்திரம் படைத்தார் என்றே
 கோதிலாப் புலமை மிக்கோர்
 குறிப்பிடும் கவிஞர் ஆவார்
 ஓதியே உணர்ந்த இந்த
 உத்தமர் வாழ்வும் என்னே! (7)

பள்ளியில் படிக்கும் போதே
 பைந்தமிழ்க் காதல் கொண்டு
 துள்ளியே திரியா வண்ணம்
 துய்தமிழ்ப் பாடம் கேட்டே
 அள்ளும்பல் கவிதை செய்து
 அழகுடை நூலாய் ஆக்கி
 வள்ளுவத் தமிழில் நல்ல
 வல்லமை எய்த லானார் (8)

கண்ணப்பர் ஆசா னாலே
 கவினுறு கவிதை என்னும்
 கண்ணப்பப் பெற்ற இந்தக்
 கவிஞரின் அழகு மிக்க
 விண்ணப்பம் எல்லாம் மக்கள்
 வியன்வாழ்வைப் பற்றி யன்றோ!
 எண்ணம்போல் வாழ்வைப் பெற்ற
 ஏந்தலும் இவரே என்பேன் (9)

நினைவாற்றல் மிகுந்தி ருந்த
 நிகரற்ற திறமை யில்பாப்
 புனையாற்றல் பெற்ற இந்தப்
 புலவர்தாம் உலகில் என்றும்
 தனை—ஆற்றல் உள்ளார் என்றே
 தவறியும் சொன்ன தில்லை
 மனயாழை மீட்டும் இந்த
 மாகவி அடக்க மிக்கார்

(10)

யாப்பினில் புலமை தன்னை
 யாவரும் வியக்கப் பெற்றே
 தோப்பில்வாழ் குயிலைப் போல
 தொடர்ந்துமே பாட வல்ல
 காப்பிய வல்லார் இந்தக்
 கவிமணி பாக்க ளில்நான்
 பாப்புனைத் திறனைக் கண்டேன்
 பழுத்ததோர் புலமை கண்டேன்

(11)

அணிநலம் சிறந்து நிற்க
 ஆயிரக் கணக்கில் பாடித்
 தனிநலத் தமிழ்மொழிக்குத்
 தண்ணிய ஆரம் சூட்டி
 மணிஎன ஒளிரு கின்ற
 மாத்தமிழ் மேதை அன்பார்
 பிணித்தெனை ஆள்வ தானார்
 பேரன்பின் வடிவ மாணார்

(12)

நபிமணி நாற்ப தென்னும்
நந்நூலை முதலில் யாத்து

நபிமணி வழியில் நல்ல
நாட்டமும் பற்றும் கொண்டே

நபிமணி மார்க்க நூல்கள்
நபிமணி செயலை எல்லாம்

அபிமானத் துடனே ஆக்கி
அருஞ்சம யத்தைக் காத்தார் (13)

மரத்தடி போதும் என்ற
மன்னவன் உமர்கய் யாமின்

தரத்துயர் ருபாஇய் யத்தைத்
தமிழிலே தந்த தோடு

கரத்தினில் எப்போ தும்தான்
கருத்தொளிர் பேனா ஏந்தித்

திறத்துடன் பாக்கள் தீட்டித்
தினம்மகிழ்ந் திடுவ தானார் (14)

இக்பாலின் இதயம் என்ற
இன்தமிழ் நூலைச் செய்த

பக்குவக் கவிஞ் ருக்குப்
பரிசென்ன நாம ளிப்போம்?

தக்கநல் கவிதைத் தொண்டைத்
தரத்துடன் செய்த இந்த

முக்கியக் கவிஞர் பாரில்
முஸ்லிம்நல் விளக்கே யன்றோ! (15)

கவிமணி செய்த ளித்த
 மருமக்கள் மான்மி யத்தைக்
 கவிநலம் கொஞ்சக் கொஞ்சக்
 கவிதையால் செய்த தாராம்?
 புவிபுகழ் தமிழின் மீதில்
 போற்றரும் அன்பு கொண்டே
 செவிநுகர் கவிகள் என்னும்
 செய்யுளை யாப்ப தானார் (16)

களிவந்த நேரம் எல்லாம்
 கவிவந்த தைவ ரைந்து
 வெளிவந்த இதழ்க ளுக்கு
 விரைவுடன் அனுப்பி வைத்தே
 ஒளிஎன்னும் புகழைக் கொண்ட
 உத்தமர் இவரே என்பேன்
 ஒளிமறை வின்றி உண்மை
 வாழ்வினை எழுதி யுள்ளார் (17)

பல்வேறு நூல்கள் செய்தார்
 பல்வேறு பணிகள் செய்தார்
 பல்வேறு நிலையில் பாடிப்
 பார்புகழ் குவிக்க லானார்
 நல்லவர் எல்லாம் போற்ற
 நற்றமிழ்ப் பணிபு ரிந்த
 வல்லவர் இவரை நானும்
 வாழ்த்தியே போற்று கின்றேன் (18)

எட்டிய புகழைக் கொண்ட
 ஏந்தலாம் இவர்வ ரைந்த
 கட்டுரை ஒவ்வொன் றும்தான்
 காணரும் செல்வம் என்பேன்
 பட்டறி வோடு நல்ல
 பண்புக ளோடு கையில்
 தொட்டதை எல்லாம் தூய
 பொன்னென மாற்றி னாரே!

(19)

நான்பெற்ற செல்வம் எல்லாம்
 நன்னூல்கள் என்ற தோடு
 வான்பெற்ற நிலவைப் போல
 வண்புகழ் பரப்பி வாழ
 தான் பெற்ற மகனும் அந்த
 அமீர்அலி யாரை இன்று
 கான்பெற்ற மலரைப் போல
 கலைமணம் வீசச் செய்தார்

(20)

அலி-யார்? என் றக்கால் அன்னோன்
 அருங்கலைச் செல்வன் என்ன
 கலைவளர் துறையில் ஒங்கிக்
 கல்வியைப் பரப்பு கின்ற
 வெளிநாட்டுக் கழகந் தன்னில்
 விரிவுரை யாள ராக
 ஒளிகொள்ளச் செய்த இந்த
 உத்தமர் உயர்வும் என்னே!

(21)

தான்செய்த நூலில் எல்லாம்
 தகுமார்க்க நிலைவி ளக்கி
 வான்புகழ் நபியின் நல்ல
 வளமொழி அதைவி ளக்கி
 ஏன்நாமும் இங்கு வந்தோம்?
 என்பதைத் தான்வி ளக்கிப்
 பான்மையாய் இவர்ப் டைத்த
 படைப்பெல்லாம் அரிய செல்வம் (22)

பாங்குறு தமிழில் நல்ல
 பாண்டித்யம் பெற்ற தோடு
 ஆங்கிலம் போன்ற நல்ல
 அயல்மொழித் தேர்ச்சி யுற்றே
 நீங்காத சிந்தனைக்கு
 நெஞ்சத்தை ஒதுக்கி வைத்தே
 தாங்கிய கருத்தை எல்லாம்
 எழுத்தினால் தருவ தானார் (23)

கண்டென இனிக்கும் நல்ல
 கவிதைகள் செய்த இந்தப்
 பண்டிதப் பாவ லர்க்குப்
 பாராட்டு புவியில் சேர
 கண்டியில் உள்ளோர் இந்தக்
 கவினூறு நூலை அச்சில்
 கொண்டு வந் ததனால் நெஞ்சில்
 கூறொண இன்பம் பெற்றேன் (24)

பார்வையில் விரிவு கொண்டே
 பன்னாட்டு இலக்கி யத்தை
 ஆர்வமாய்க் கற்ற றிந்த
 அறிஞராம் இவர்எ முத்தில்
 பார்நலப் பரிவும் அள்ளும்
 பார்வையின் விரிவும் கண்டேன்
 கார்தரும் மழைஎன் றுப்போல்
 கவிநலம் ஓங்கக் கண்டேன்

(25)

சிறியகாத் தாங்கு டிக்குச்
 சீர்த்தியை உலகில் சேர்க்க
 அரியன செய்த இந்த
 அன்புடைப் பெரியார் வாழ்வு
 விரிகடல் போல்இ லங்கும்
 விந்தையை நானும் கண்டேன்
 பரிவுடன் இவர்வ ளர்த்த
 பைந்தமிழ் நலமும் கண்டேன்

(26)

புகுந்ததாம் துறையில் எல்லாம்
 புகழ்தேக்கிக் கொள்ளும் நல்ல
 தகுதியைப் பெற்ற வர்க்கு
 தக்கநல் புகழைச் சேர்க்க
 வெகுவான இந்த நூலும்
 வெளிவர வேண்டும் என்பேன்
 மிகுநலம் பெற்ற இந்த
 மேதையின் நட்பும் கொண்டேன்

(27)

கல்வியைப் பயிற்று விக்கும்
 கணக்காயர் என்றே ஆகி
 நல்விதத் துறையாம் அந்த
 நற்கல்வித் துறைவ ளர்த்தே
 பல்வித மான நூல்கள்
 படைத்துமே தன்கு டும்பச்
 செல்வனை அத்து றைக்கே
 சேர்த்ததும் சிறப்பாம் அன்றே!

(28)

தன்குடும் பத்தில் முன்னோர்
 தகுபணி பலவும் செய்தே
 மன்னிய புகழைக் கொண்டே
 மகிழ்ந்ததைப் போல இந்த
 நன்மனச் செல்வ ரும்தான்
 நாட்டினார் புகழ்வ ளத்தை
 என்மனம் புகுந்த இந்த
 எழிற்கவி சிகரம் ஒத்தார்

(29)

மற்றவர் தனது வாழ்வை
 மனமுற்றே எழுத நேரின்
 குற்றங்கள் நேரு மென்ற
 கொள்கையால் இவர் படைத்த
 வெற்றிசேர் இந்த நூலை
 விரிக்கின்ற இடத்தில் எல்லாம்
 தற்றமிழ் இன்பம் மேவும்
 நலத்தினை என்ன சொல்வேன்!

(30)

தொண்டினில் தோய்ந்த தூய
 வாழ்க்கையின் பொலிவை நூலில்
 கண்டதில் மகிழ்வ தானேன்
 சுற்றதன் பயனை வாழ்வில்
 கொண்டுமே விளங்க வேண்டும்
 கொள்கைகள் வேண்டும் என்றே
 மண்டலத் தோர்க்கே இந்நூல்
 மாண்புடன் ஓதக் கண்டேன் (31)

இத்தகு நூலை ஆக்கி
 இலங்கும்தன் வாழ்வின் வெற்றி
 உத்தம மார்க்க வாழ்வின்
 உயர்வென்றே காட்டுகின்ற
 புத்தணி கவிதை செய்யும்
 புலவரை வாழ்த்து கின்றேன்
 இத்தரை போற்ற இன்னும்
 இசைகொண்டு வாழி! வாழி! (32)

ஆமீன், ஆமீன் யாரப்பல் ஆலமீன்!

என் சரிதை

1. ஆரம்பக் கல்வி

ஒரு பிள்ளைக்கு ஐந்து வயதானதும் அப்பிள்ளையைக் குர்ஆன் பாடசாலைக்கு அனுப்புவது பெற்றோர்களது வழக்கம். குர்ஆன் பாடசாலையை 'ஓதுகிற பள்ளிக்கூடம்' என்றும் சொல்லப்படும். 1918-ஆம் ஆண்டு என்னைக் குர்ஆன் பாடசாலைக்கு அனுப்பினார்கள்.

குர்ஆன் பாடசாலை என்பது, ஓர் ஆலிம் தனது விருப்பப்படி குறைந்தது ஐம்பது பிள்ளைகளையாவது வைத்து ஒதிக் கொடுப்பதற்காக அவருடைய சொந்த செலவில், ஓலையால் வேயப்பட்ட கூரையும், அடித்தளம் களி மண்ணாலும், அமைக்கப்பட்ட திண்ணைப் பள்ளிக்கூடமாகும்.

இப்பள்ளிக்கூடத்தை நடத்துவதற்கு ஆலிமுக்குக் கிடைக்கும் வருவாய் மாணவர்களாலேயே பெறப்படும். ஒதப் போகும்போதும், ஒவ்வொரு ஜூசுவும் ஒதி முடித்த பின்னும் ஒவ்வொரு பிள்ளையும் வட்டாவில் வெற்றிலைப் பாக்குடன் ஒரு ரூபாய் அல்லது இரண்டு ரூபாய் வைத்து ஆலிமுக்கு அன்பளிப்புச் செய்ய வேண்டும். அத்துடன் பள்ளியில் ஓதுகிற சக மாணவர்களுக்குப் பாலும் பழமும் பங்கு வைக்க வேண்டும். இது ஒரு சம்பிரதாயமாகும். ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் ஓதுகிற மாணவர்கள் ஒரு சதம் அல்லது இரண்டு சதம் ஆலிமுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். சில தனவந்தர்கள் இப்பள்ளியை நடத்துவதற்காக ஐம்பது சதம் அல்லது ஒரு ரூபாய் கொடுப்பார்கள். இவற்றை எல்லாம் சேர்த்துப் பார்த்தால்,

மாதம் சுமார் முப்பது ரூபாய் வரை ஆலிமுக்கு வருமானம் கிடைக்கும். இந்தப் பணத்தால் ஆலிம் தனது குடும்பத்தையும் நடாத்தி மிச்சமும் பிடிப்பார். இவ்வருமானம் அக்காலத்தில் ஒரு பயிற்றப்படாத ஆசிரியர் பெறும் சம்பளத்தைவிட எட்டு ரூபா ஐம்பது சதம் கூடுதலாக இருக்கும்.

அக்காலத்தில் ஒரு ரூபாவுக்குப் பன்னிரண்டு கொத்து அரிசி வாங்கலாம். தேங்காய் ஒன்று ஒரு சதம் முதல் இரண்டு சதம் வரை இருக்கும். அன்று ஒருவர் சந்தைக்குப் போய்த் தனக்குத் தேவையான சாமான்கள் எல்லாம் வாங்க ஐம்பது சதம் போதும். ஆனால், இன்று அதே பொருட்களை வாங்க ஐம்பது ரூபாய் போதாது. இவ்வடிப் படையில் வைத்துப் பார்க்கும்போது தற்போது குர்ஆன் பாடசாலை நடாத்துகின்ற ஆலிமுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய சம்பளம் எவ்வளவாக இருக்க வேண்டுமென்பதை நீங்களே முடிவு செய்து கொள்ளலாம்.

குர்ஆன் பாடசாலை என்பது குர்ஆன் ஓதப் பழக்கும் பாடசாலையாகும். முதலாம் ஜூசு வரையும் குர்ஆன் எழுத்துக்களை பலகையில் எழுதி மாணவர் களுக்குப் படிப்பிப்பார். இந்தப் பலகையைக் 'குர்ஆன் பலகை' என்று சொல்லப்படும். ஆரம்பத்தில் ஒவ்வொரு மாணவனும் குர்ஆன் பலகையைக் கொண்டு போக வேண்டும். அது, வெள்ளைக்களி (மாலாமண்) பூசப்பட்ட பலகை. பாடம் கொடுத்ததும் அதைத் தண்ணீர் கொண்டு அழித்து மாலாமண் பூசி காய வைத்து ஆலிமிடம் கொடுக்க, அவர் புதுப் பாடம் எழுதிக் கொடுப்பார். இவ்விதம் குர்ஆன் பலகையை அழிப்பதற்கும், மாலாமண் பூசிக் காயவைப்பதற்குமென பாடசாலைக்குப் பக்கத்தில் சிறிய தடிகளினால் பரண் மாதிரி ஆலிமே கட்டி வைத்திருப்பார்.

எழுத்து விளங்கி ஒதத் தொடங்கியதும் குர்ஆன் பலகைக்குப் பதிலாக குர்ஆனை மாணவர்கள் கொண்டு செல்வர். இவ்விதம் முப்பது ஜூசுவும் முடியும் வரை குர்ஆனையே கொண்டு செல்வர். முப்பது ஜூசு வரை ஒதி முடித்த பின்னரும் கடைசியிலிருந்து முதலாம் ஜூசு வரை திருப்பி ஒதுகிற ஒரு பழக்கமுமிருந்தது. இதுவும் முடிய அதிகமான மாணவர்கள் ஒதும் பள்ளிக் கூடத்திற்குச் செல்வதை நிறுத்திக் கொள்வர். சிலர் மேலும் மௌலாக்களைப் பாடமாக்கத் தொடங்குவர். இதுவும் முடிய, ஒதும் பள்ளியின் தொடர்பு முடிந்து விடும்.

இவ்விதமாகவே நானும் குர்ஆன் பாடசாலையில் ஒத ஆரம்பித்தேன். எனக்கு முதலில் எழுத்துப் படிப் பித்தவர் முகம்மது இஸ்மாயில் ஆலிம் அவர்கள். அதன் பின்னர் முதலில் ஒதிய குர்ஆன் பாடசாலையை விட்டு, சீனி முகம்மது ஆலிம் அவர்கள் ஒதிக் கொடுக்கும் பாடசாலையிற் சேர்ந்தேன். அவர்தான் குர்ஆன் முழுவதையும் ஒதப் படிப்பித்தவர்.

அக்காலத்தில் ஒதுகிற பாடசாலைக்கு மாணவர்கள் இரண்டு முறை செல்ல வேண்டும். காலை 6.30-லிருந்து 7.30 வரை ஒரு தரமும், பிற்பகல் 3.00 மணியிலிருந்து 5.30 வரை இரண்டாம் தரமும் செல்ல வேண்டும். காலையிலே குர்ஆன் பாடசாலைக்குச் செல்வது மாணவர்களுக்குக் கஷ்டமாகவே இருந்தது. ஏனெனில், அவர்கள் காலை 8 மணிக்குத் தமிழ்ப் பாடசாலைக்குப் போக வேண்டியிருந்தது. இது மாணவர்களுக்குக் கஷ்டமாக இருக்குமென்று பெற்றோர்களோ மற்றவர்களோ சிந்திக்கவில்லை. இது ஒரு சம்பிரதாயம் என்ற அடிப்படையில் யாருடைய சிந்தனையையும் தூண்டாமல் ஒடிக் கொண்டே இருந்தது.

குர் ஆன் பாடசாலைக்கு மாணவர்கள் பெற்றோரது கட்டாயத்தில் பேரிலேயே சென்றனர். ஏனெனில், அங்கே ஆலிம் பிரம்பும் கையுமாகவே சதா காட்சி யளித்துக் கொண்டு, மாணவர்களைப் பயமுண்டாக்கி, பலவகையான தண்டனைகளைக் கொடுப்பது வழக்கம். இதன் காரணமாக மாணவர்கள் தாம் ஒதும் பள்ளிக் கூட ஆலிமைக் கண்டாலே அஞ்சி நடுங்குவர். பெற்றோர்களும் 'அடியா மாடு படியாது' என்ற கொள்கையுடையவர்களாக ஆலிமுக்கு ஆதரவாகவே இருந்தனர். 'அதோ ஆலிம் வருகிறார், பிடித்துக் கொடுப்பேன்' என்று தாய் தன் பிள்ளையைப் பயங் காட்டி வளர்ப்பாள்.

இத்தகைய பாடசாலையில் ஆலிமுடைய அடியைத் தாங்க முடியாத மாணவர்கள் பாடசாலையை விட்டு ஒளித்து ஓடிவிடுவது சர்வ சாதாரண வழக்கம்.

இப்பாடசாலைகளில் மார்க்கம் பற்றி அறிவு புகட்டப்படுவதில்லை. இக்காலத்திலுள்ள இஸ்லாம் மத நூல்கள் அக்காலத்திற் தமிழில் இல்லை.

நான் மத அறிவைப் பூரணமாகப் பெற்றதும் அறபி, உர்து ஆகிய மொழிகளில் ஓரளவு அறிவைப் பெற்றதும் எனது இருபதாவது வயதிலேதான். இதனாலேதான் எனது மதகுரு காத்தான் குடி முகம்மது இஸ்மாயில் ஆலிம் (உப்பம்பியர் மகன்) என்று நான் இன்று வரை பெருமையாகக் கூறிக் கொள்கிறேன்.

இக்பாலை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவரும் இவர் தான். இவருக்கு அறபி, உர்து, பார்சி ஆகிய மும்மொழிகளிலும் பாண்டித்தியமுண்டு. தமிழில் இலக்கணத்தோடு பேசக் கூடிய வல்லமையுள்ளவர். உர்து, பார்சி கவிதைகளை (பைத்து) இசையோடு

பாடுவார். மௌலானா ரூமியின் மஸ்னவி முழுவதும் இவருக்கு மனப்பாடம். இக்பாலின் கவிதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து எனக்குக் கூறுவார். ஆரம்பத்தில் இக்பாலின், தரானயே ஹிந்தி, தரானயே மில்லி ஆகிய இரண்டையும் அவர் மொழிபெயர்த்துத் தர நான் தமிழ்க் கீதங்களாகப் பாடினேன். அவற்றை தாருல் இஸ்லாம் பத்திரிக்கையில் 'அதான்' என்ற புனைப்பெயரில் பிரசுரிக்கச் செய்தேன்.

இக்பாலின் 'பாங்கே தரா' என்ற நூலை எனக்கே அன்பளிப்பாகத் தந்து விட்டார். அந்நூல் இன்றும் என்னிடமுண்டு.

இவர் இந்தியாவில் தேவ்பந்த் மத்ரஸாவில் மௌலவி பட்டம் பெற்றவர். வடஇந்தியாவில் லாகூர் இஷாஅத்தே இஸ்லாம் இயக்கத்திற் சேர்ந்து வடஇந்தியா முழுவதும் இஸ்லாமியப் பிரசாரம் செய்தவர். மலேஷியாவில் கோலாலம்பூர் மஸ்ஜிதில் கொஞ்சக்காலம் கதீபாகக் கடமையாற்றியுள்ளார். காத்தான்குடியில் முதன் முதல் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன் குத்பாவை ஒதியவரும் இவரே. கடைசிக் காலத்தில் காத்தான்குடி சின்னப்பள்ளி அறபி மத்ரஸாவை நடத்துகிறபோது, நான் அவரிடத்தில் ஐந்தாம் கிதாபு அறபி வரை ஒதினேன்.

2. தமிழ்ப் பாடசாலை

எனது ஐந்தாவது வயதில் தமிழ்ப் பாடசாலையிற் சேர்க்கப்பட்டேன். இப்பாடசாலை, காத்தான்குடியில் முதன்முதல் அரசினராற் கட்டப்பட்ட பாடசாலை யாகும். இதைப் பழையதெரு தமிழ்ப்பாடசாலை என்று அழைப்பர். இப்பாடசாலை எனது வீட்டுக்கு

அருகிலேயே இருந்தது. இப்பாடசாலை 1911-ஆம் ஆண்டு முதலியார் சின்னலெப்பை அவர்களின் தந்தை அ. ம. சி. அவர்களால் அரசாங்கத்திற்கு நன்கொடையாகக் கொடுக்கப்பட்ட காணியில் கட்டப்பட்டது.

இப்பாடசாலையில் ஆரம்ப வகுப்பிலிருந்து எட்டாம் வகுப்பு வரை படித்தேன். ஆசிரியர்களாக ஏ. எம். இஸ்மாயீல், (இவர் அக்காலத்தில் மாணவ ஆசிரியராக இருந்தார். இவர் எனது தமையனராவார். இத்தகைய ஆசிரியர்களுக்கு அரசாங்கம் மாதம் பத்து ரூபாவே சம்பளமாகக் கொடுத்தது) திரு. எஸ். கார்த்திகேசு, திரு. எஸ். கண்ணப்பர் ஆகியோரும் தலைமையாசிரியராகத் திரு. செல்லப்பா ஆசிரியரும் கடமையாற்றினர். எட்டாம் வகுப்புப் பொறுப்பாசிரியராகத் தலைமையாசிரியர் திரு. செல்லப்பாவே இருந்தார்.

அக்காலத்தில் எட்டாந்தரப் பரீட்சை அரசினராலேயே நடாத்தப்பட்டு, தராதரப் பத்திரமும் வழங்கப்பட்டது. அதில் நான் சித்தியடைந்தேன். பின்னர் எஸ். எஸ். ஸி. படிப்பதற்காக மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்ட் பாடசாலைக்குச் சென்றேன். அப்பாடசாலையிலிருந்தே எஸ். எஸ். ஸி., ஆசிரிய கலாசாலைப் பரீட்சை ஆகிய இரண்டிலும் சித்தியடைந்தேன். அப்பாடசாலையில் எனக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தவர் பால பாண்டிதர் நாகமணி ஆசிரியரே.

பின்னர், அதே பாடசாலைக்குத் தொடர்புடைய அரசடி மெதடிஸ்ட் பயிற்சிப் பாடசாலையில் சேர்ந்தேன். அப்பாடசாலையில் நான் மாத்திரமே முஸ்லிம். அப்பாடசாலையில் மனேஜர்களாக கிறிஸ்தவ பாதிரிமாரே இருந்தனர். தலைமையாசிரியராகத் திரு. தம்பு மாஸ்டர் கடமையாற்றினார். பயிற்சி ஆசிரியர்களாகப் பண்டிதர் சபாபதி, திரு. ஞானசூரியம்

ஆகியோர் இருந்தனர். பண்டிதர் சபாபதி ஆசிரியர் அவர்கள் பிரவேச பண்டித பரீட்சைக்கு என்னை ஆயத்தஞ் செய்தார். அவரிடத்திலேதான் தமிழ் இலக்கணத்தை நன்கு கற்றேன். திரு. ஞானசூரியம் விசேடமாக ஆரம்ப விஞ்ஞானம், ஆரம்ப கணிதம் இரண்டையும் கற்பித்தார். இந்த அறிவு என்னிடத்தில் எஸ். எஸ். ஷி. படித்த மாணவர்களுக்கு நான் இப்பாடங்களை படிப்பிக்கக் கூடிய தகுதி உள்ளவனாக்கியது.

நான் அப்பாடசாலையில் ஒரே ஒரு முஸ்லிமாக இருந்ததால், எனது வேண்டுகோளுக்கிணங்க மனேஜர் என்னை கிறிஸ்தவ கோவிலுக்குப் போவதிலிருந்தும் காலை ஆராதனையிலிருந்தும் விதிவிலக்களித்தார். இருந்தாலும், நான் கிறித்தவ மதத்தைப் பற்றியும் விவிலியத்தைப் பற்றியும் அறிய வேண்டுமென்ற ஆர்வமுள்ளவனாக இருந்தேன்.

பயிற்சி முடிந்து பரீட்சையில் 'எ' பிரிவில் சித்தியடைந்தேன். பரீட்சை முடிவை அக்காலத்தில் பத்திரிகை மூலம் வெளிப்படுத்துவது வழக்கம். 1933-ஆம் ஆண்டு நான் பயிற்சி பெற்று வெளியானேன்.

அக்காலத்தில் இலங்கையில் பயிற்சி பெற்ற முஸ்லிம் ஆசிரியர்கள் ஐந்து பேரே இருந்தனர். முதலாவது ஜனாப் அப்துல் லத்தீப் (கோப்பாயில் பயிற்சி பெற்றவர்). இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் காத்தான்குடியைச் சேர்ந்த இரு இஸ்மாயில்களாவர். இவர்களுள் ஒருவர் எனது தமையன். நான்காவது மன்னாரைச் சேர்ந்தவர். கோப்பாயில் பயிற்சி பெற்றவர். ஐந்தாவது பயிற்றப்பட்ட முஸ்லிமாசிரியராக நான் இருந்தேன்.

மன்னாரைச் சேர்ந்த அப்துல் காதிரும் நானும் சம காலத்தவர்கள்.

3. ஆசிரியப் பணி

பரீட்சையின் பெறுபேறு வெளிவந்த பின் வீட்டில் ஒரு மாதமே இருந்தேன். அச்சமயத்திலொரு நாள் பெரும்பாக வித்தியாதரிசி திரு தம்பிப்பிள்ளை என்பவர் என்னைத் தேடி வந்தார். அப்போது கிழக்கு மாகாணத்திற்கென ஒரு தனி வித்தியா கந்தோர் இருக்கவில்லை. கிழக்கு மாகாணம் கண்டி கல்விக்காரியாலயத்துடனேயே இணைக்கப்பட்டிருந்தது. கிழக்கு மாகாணப் பாடசாலைகள் பெரும்பாக வித்தியாதரிசி திரு தம்பிப்பிள்ளையின் பொறுப்பிலிருந்தன.

இவ்வேளையிந்தான், உத்தியோகம் வீடு தேடி வந்ததைப்போல் திரு தம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் என்னை எனது வீட்டிலேயே சந்தித்து உடதலவின்னைக்குப் போக விருப்பமா என்று கேட்டார். நான் எனது சுற்றத்தாரிடம் கேட்டு ஒரு வாரத்திற்குள் முடிவு சொல்வதாகக் கூறிவிட்டேன்.

அக்காலத்தில் மத்திய மாகாணத்தில் உள்ள முஸ்லிம் பாடசாலைகளில் ஐந்தாந் தரத்திற்கு மேல் யாரும் வகுப்பு வைப்பதில்லை. உடதலவின்னை முஸ்லிம்கள் எஸ். எஸ். ஸி. வரை வகுப்பு வைக்கவேண்டுமெனச் சொல்லி அப்போதிருந்த தலைமையாசிரியர் திரு. நாகப்பரிடம் கேட்டனர். அவர் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர் இருந்தால்தான் மேல் வகுப்புக்கள் வைக்க முடியும் என்று கூறினார். உடதலவின்னை முஸ்லிம்கள் தங்களுக்கொரு முஸ்லிம் ஆசிரியர் வேண்டுமென்று அப்போதிருந்த தும்பரைப் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் திரு. எ. ரட்னையகாவிடம் கேட்டனர். அவ்வேளையில், பயிற்றப்பட்ட முஸ்லிம் ஆசிரியர்களாக நானும் மன்னார் அப்துல் காதருமே இருந்தோம்.

மன்றார் அப்துல் காதரிடம் உடதலவிண்ணையில் கடமையாற்றச் செல்லுமாறு கேட்டபோது அவர், மன்றாரிலேயே இடங்கேட்டிருப்பதாகக் கூறிவிட்டார்.

சுற்றத்தாரிடம் கேட்டு எனது விருப்பத்தைப் பெரும்பாக வித்தியாதரிசிக்கு அறிவித்தேன். ஒரு கிழமைக்குள் நியமனப்பத்திரம், புகையிரத ஆணைச் சீட்டு முதலியன கிடைக்கப்பெற்றேன். அதன்படி, 1-2-1934-ம் ஆம் ஆண்டு உடதலவிண்ணை தமிழ்ப்பாடசாலையில் முதன் முதலாக என்னுடைய ஆசிரியப்பணியைத் தொடங்கினேன்.

என்னைக் கண்டிக்கு அழைத்துச் சென்றவர் எனது மூத்த தமையன் அஹமது முகையத்தீன். கண்டியில் வந்திறங்கிய நாங்களிருவரும் காசல் லீதியிலுள்ள எனது தமையனாரின் நண்பரான ஓர் இந்திய முஸ்லிம் கடையிற் தங்கி, பகல் உணவை முடித்துக் கொண்டு, இருவரும் உடதலவிண்ணைக்குப் புறப்பட்டோம். அங்கு என்னை உடதலவிண்ணைப் பாடசாலைத் தலைமையாசிரியர் திரு. நாகப்பர், லோக்கல் மனேஜர் ஜனாப் இஸ்மாயில், சாஹுல் ஹமீத் லெப்பை ஆகியோர் வரவேற்றனர்.

தமையன் என்னை விட்டுவிட்டு, உடனே கண்டிக்குத் திரும்பிவிட்டார்.

திரு. நாகப்பர் ஆசிரியரோடு ஒரு மாதம் தங்கியிருந்தேன். பின்னர், கட்டுகஸ்தோட்டையில் ஒரு முஸ்லிம் ஹோட்டலிற் தங்கி, தினமும் புகையிரதப்பாதையூடாக பாடசாலைக்கு நடந்தே சென்று வந்தேன்.

இந்த முஸ்லிம் ஹோட்டல் அக்குறணைக்குப் போகும் பாதை கட்டுகஸ்தோட்டையை விட்டுப் பிரியமிடத்திலுள்ள சந்தியிலிருந்து, இந்த ஹோட்டலை ஒரு மலையாள முஸ்லிமே அப்போது நடாத்தினார்.

சாப்பாட்டுச் செலவுடன் தங்கியிருந்த அறைக்கும் சேர்த்து மாதம் பன்னிரண்டு ரூபா கொடுத்தேன். இவ்விதம் மூன்று மாதங்கள் அங்கு தங்கியிருந்தேன். பின்னர் உடதலவிண்ணையில் சாஹுல் ஹமீத் லெப்பை தனது வீட்டு முன்பக்க அறையை எனக்காக ஒதுக்கித் தந்தார். அதிலேயே தொடர்ந்து தங்கியிருந்தேன்.

உடதலவிண்ணை மக்கள் என்னை 'எங்கள் மாஸ்டர்' என்று அழைப்பார்கள். ஐந்து ஆண்டு காலமாக அப்பாடசாலையிற் கடமையாற்றினேன். எனக்கு உதவியாக அக்காலத்தில், சாஹுல் ஹமீத் லெப்பை, லோக்கல் மனேஜர் இஸ்மாயில், பாவா (இவர் ஒரு புரக்டர் கிளார்க்) கோனா பானா, இனா ஆனா, கனி, கொஸ்தாபர், ஆபீசர், உடதலவிண்ணை ஆராச்சியார், வத்தேகெதர ஆராச்சி ஆகியோரிருந்தனர்.

நான் கிராம மக்களோடு ஒட்டி உறவாடியே வாழ்ந்தேன். வெள்ளிக் கிழமைகளில் ஜும்ஆவிற்குத் பா ஒதிய பின், ஜும்ஆத் தொழுகையை அடிக்கடி நானே நடத்துவதுண்டு.

பாடசாலையில் கீழ்ப்பிரிவு, மேற்பிரிவு ஆகிய வகுப்புக்களுடன் 6-ஆம் 7-ஆம் 8-ஆம் வகுப்புக்களில் முக்கிய பாடங்களும் எனது பொறுப்பிலேயே ஆரம்பத்தில் இருந்தன. அக்காலத்தில், வட்டார வித்தியாதரிசி வகுப்புக்களையும் படிப்பிக்கும் பாடங்களையும் பரீட்சித்து விட்டுத்தான் திருப்தி அதிருப்தி என தராதரப்பத்திரத்தில் புறக்குறிப்பு எழுதுவது வழக்கம். எனக்கு முதன் முதல் புறக்குறிப்பெழுதிய வட்டார வித்தியாதரிசி திரு. சதாசிவ ஐயர் அவர்களாவார்.

மத்திய மாகாணத்தில் முதன் முதலாகத் தமிழ் மொழி மூலம் உடதலவிண்ணையில் எஸ். எஸ். எளி.

வகுப்பை ஆரம்பித்ததும் பல இடங்களிலிருந்தும் மாணவர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். ஹெம்மாத்தகம அவ்ப், கலசெதர ரவுப், சுபைப், செல்லையா போன்ற பல மாணவர்கள் உடதலவின்னைக்கு வந்து நான் தங்கியிருந்த வீட்டிலேயே தங்கிக் கல்வி கற்றனர். உடதலவின்னை மாணவர்களாக ஜி. எஸ். எம். இஸ்மாயில், செய்யதலவி, ஹமீத் ஆகியோர் இருந்தனர். எல்லா மாணவர்களுக்கும் ஆரம்ப கணிதம், ஆரம்ப விஞ்ஞானம் ஆகிய பாடங்களைக் கற்பித்தேன். ஆரம்ப விஞ்ஞானம் கற்பிக்கத் தேவையான உபகரணங்களை அரசாங்கம் கொடுத்துதவியது. இப்பாடங்களைப் படித்த மாணவர்கள் எல்லாரும் சித்தியடைந்தனர். ஏனெனில், அப்போது இப்பாடங்களுக்குத் தோற்றிய மாணவர் உடதலவின்னை மாணவர்கள் மாத்திரமே யாவர்.

இவ்விதம் எனது சேவை மாணவர்களின் முன்னேற்றங் கருதியே சென்றதால், நான் எனது சொந்த ஊருக்கு மாறவேண்டிய நிலையற்பட்ட போதும் கூட உடதலவின்னைப் பெற்றோர் எனது மாற்றத்தைத் தடுத்து நிறுத்தி விட்டதால், இன்னுமொரு வருடம் அங்கேயே சேவையாற்ற வேண்டி ஏற்பட்டது. பின்னர் 1939-ஆம் ஆண்டு நற்பிட்டி முனைக்கு மாற்றம் கிடைத்தது. இம் மாற்றக் கட்டளையை நான் விடுமுறையில் வீட்டிலிருக்கும் போது வீட்டுக்கே அனுப்பி விட்டார்கள். இவ்வாறு ஊருக்குக் கட்டளை வந்தமையால், மீண்டும் உடதலவின்னைக்குச் செல்ல வேண்டிய நிலையேற்படவில்லை.

உடதலவின்னையில் சேவையாற்றும் காலத்திலேயே கவிதை எழுதக் கூடிய வல்லபமும் இருந்தது. ஆரம்பத்தில் பாலர் பாடல்களை நானே இயற்றி மாணவர்களுக்கு கற்பித்தேன். பின்னர் என் வாழ்க்

கையில் ஏற்பட்ட ஓர் உடைவு காரணமாக மரபு கவிதைகள் எழுத ஆரம்பித்தேன். அக்காலத்தில்தான் என் தந்தையின் பெயரால் இரங்கற் பாக்கள் பல பாடினேன்.

இதையடுத்து என் வாழ்க்கையில் ஒரு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. அதுதான் எனது மகன் அமீரலியின் தாயை நான் விவாகஞ் செய்த காலம்.

1934-இல் நான் அறிந்தவரை மத்திய மாகாண முஸ்லிம் ஆசிரியர்களென என்னைத் தவிர, நான்கு பேரே இருந்தனர். ஒருவர் அக்குறணை சாஹுல் ஹமீத் ஆசிரியர்; இவர், பதிவாளர் நாயகமாக இருந்து இப்போது ஆவுஸ்திரேலியாவில் சட்டவியல் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றும் ஐனாப் எஸ்.எச்.எம். பாருக் அவர்களின் தந்தை. மற்றவர் கலகெதர நூர் முகம்மது ஆசிரியர், இவர் சிங்கள மொழியிலும், பாலி மொழியிலும் பாண்டித்தியமுள்ளவர். மூன்றாவது, கலகெதர முஹிதீன் ஆசிரியர். இவர் வித்தியாதரிசி ஐனாப் எம். சமீமின் மாமனார். உடதலவின்கை ரஹீம் ஆசிரியர் நான்காவதாகும். இவர் உடதலவின்கையிலே என்னோடு உதவி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். இவ்வாசிரியர்களுள் நான் மாத்திரமே பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராக இருந்தேன்.

நாங்கள் ஐவரும் முஸ்லிம் ஆசிரியர்கள் என்பதைக் காட்டிக் கொள்வதற்காக எப்போதும் தலையிற்றுருக்கித் தொப்பி அணிந்தே பாடசாலைக்குப் போய் வருவோம். அக்காலத்தில் முஸ்லிம் ஆசிரியர்கள் துருக்கித் தொப்பியும் சாரமும் கோட்டும் அணிந்தே பாடசாலைக்குப்போவது பொதுவான வழக்கம்.

1939-ஆம் ஆண்டு நற்பிட்டிமுனைப் பாடசாலைக்கு உதவி ஆசிரியராக மாறிச் சென்றேன். அப்போது

அப்பாடசாலையிற் பாண்டிருப்பைச் சேர்ந்த திரு. வைரமுத்து தலைமையாசிரியராக இருந்தார். இவர் ஒரு கிறிஸ்தவர். இலக்கிய ஆர்வமுள்ளவர். இங்கும் எஸ். எஸ். ஸி. மாணவர்களுக்கு ஆரம்ப கணிதம் கற்பித்தேன். ஆரம்ப விஞ்ஞானம் கற்பிப்பதற்கு இங்கு எந்த வகையான உபகரணங்களும் இருக்கவில்லை.

நற்பிட்டிமுனையிற் சேவையாற்றும் போதுதான் நண்பர் ஜனாப் எ. எம். எ. அஸீஸ் அவர்களுடன் தொடர்புண்டாயிற்று. அக்காலத்தில் கவிதைகளை இயற்றி தாருல் இஸ்லாம் பத்திரிகைக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். 1940-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1943-ஆம் ஆண்டு வரை எனது கவிதைகளை தாருல் இஸ்லாம் பத்திரிகை 'அதான்' என்ற புனைப் பெயரில் பிரசுரித்து வந்தது.

தாருல் இஸ்லாம் ஆசிரியர் ஜனாப் பா. தாவுத்ஷா பி.ஏ., அவர்கள் இலங்கைக்கு வந்தபோது, அவரை நேரில் சந்தித்து என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டதுடன் பதுளை முஸ்லிம் பாடசாலையிற் கடமையாற்றும் போது ஓர் இராப் போசன விருந்தும் அவருக்குக் கொடுத்தேன்.

நற்பிட்டிமுனையில் ஆசிரியராகச் சேவையாற்றும் போதுதான் ஸேர் ராசிக் பரீத் அவர்களின் இஸ்லாமிய பாடசாலை இயக்கத்தில் நானுமோராளாகப் பங்கு கொண்டேன். இந்த இயக்கத்தின் நோக்கம் சுருக்கமாக, முஸ்லிம் பாடசாலை, முஸ்லிம் ஆசிரியர், முஸ்லிம் வாசகப் புத்தகம், நோன்புக்கு விடுமுறை, வெள்ளிக் கிழமை அரை நாள் பாடசாலை என்பனவாகும்.

இந்த இயக்கத்தில் நானீடுபட்டிருந்தமையால், அப்போது வித்தியாதரிசியாக இருந்த திரு. வீ. கே.

நாதன் அவர்கள் எனக்கு எந்த வகையான பதவியுயர்வும் தர முடியாதென்று மறுத்து விட்டார். அவ்வேளையில் அட்டானைச்சேனை பயிற்சிக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. விரிவுரையாளர்களுக்கான விண்ணப்பப்பத்திரங்கள் கோரப்பட்டன. நானும் விண்ணப்பித்து நேர்முகப் பரீட்சைக்குக் கொழும்புக்குச் சென்றேன். அதில் நான் மாத்திரமே முஸ்லிம். எல்லோரும் எனக்கே நியமனம் கிடைக்குமென்று கூறினர்.

நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வித்தியாதிபதி திரு. ரெபின்சன் தலைவராக இருந்தார். எதிர்பார்த்தவாறு எனக்கு நியமனம் கிடைக்கவில்லை. இது விடயமாக ஜனாப் எம். எஸ். காரியப்பரிடம் முறையிட்டேன். அவர், ஜனாப். டி. பி. ஜாயாவைச் சந்தித்து விடயத்தைக் கேட்டபோது, என்னைப் பற்றிய தவறான முறைப்பாடொன்றைத் திரு. வீ. கே. நாதன் வித்தியாதிபதிக்கு அனுப்பியிருப்பதாக அறிந்தேன். இதையிட்டு ஸேர் ராசிக் பரீத் அவர்களிடம் முறையிட்ட போது, 'தலைமையாசிரியராகப் பதவியுயர்வு பெற்றுத் தருகின்றேன். ஆயத்தமாக இரும்' என்றார்.

1943-ஆம் ஆண்டு தலைமையாசிரியராகப் பதவியுயர்வு பெற்று பதுனை தமிழ்ப் பாடசாலைக்கு மாற்றப்பட்டேன்.

4. எ. எம். எ. அஸீஸ் தொடர்பு

நற்பிட்டிமுனையிற் சேவையாற்றும்போதே இத் தொடர்பு ஏற்பட்டதென்று முன்னர் கூறினேன். எனது கவிதைகள் தாருஸ் இஸ்லாத்தில் வெளிவருவதைக் கண்ட ஜனாப் எ. எம். எ. அஸீஸ் அவர்கள்

‘அதான்’ என்ற புனைப் பெயருட் புதைந்து கொண்டிருப்பது யார் என்று தேடிக் கொண்டிருந்தார்.

அக்காலத்தில் முஸ்லிம்களுக்குள் ஸி.ஸி.எஸ். பதவி பெற்றவரும், சமூக சேவையில் ஆர்வமுள்ளவரும், தமிழ் அறிஞரும், கல்முனை முஸ்லிம்களால் மதிக்கப்பட்டவருமாக ஜனாப் அஸீஸ் அவர்கள் இருந்தார்கள். இவர் கல்முனையில் உதவி அரசாங்க அதிபராக (எ. ஜீ. எ) இருக்கும்போது ஒருநாள் இவரைச் சந்திக்க இவரது வீட்டுக்குச் சாதாரணமாகச் சென்றேன்.

என்னைக் கண்டதும் இன்முகத்துடன் வரவேற்று ‘நீங்கள் யார்’ என்று கேட்டார். நற்பிட்டிமுனைத் தமிழ்ப் பாடசாலையில் உதவியாசிரியராகச் சேவையாற்றிக் கொண்டு, கல்முனையில் தங்கியிருக்கிறேன் என்றேன். அன்று அவரது மேசையில் தாருல் இஸ்லாம் பத்திரிகை ஒன்று இருந்தது. அதில் எனது கவிதையொன்று முதற் பக்கத்திலேயே காணப்பட்டது. அக்கவிதையைக் கண்டதும், ‘அதான்’ என்ற புனைப் பெயரில் நானே இந்தக் கவிதைகளை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று வாய்விட்டுச் சொல்லி விட்டேன்.

இதைக் கேட்டதும் அவர் ஆனந்தக் களிப்பால் என்னைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டார். இதை எழுதும்போது எனக்கு அழகை வந்து விட்டது. இதினிருந்து எங்களுக்கிடையிலுள்ள தொடர்பு மிக நெருக்கமாக வளர்ந்து கொண்டு வந்தது. இதன் மூலம் எம்மிருவருக்குமிடையில் சிந்தனைப் பரிமாற்றம் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. அவர் காலமாவதற்கு இரு வாரங்களுக்கு முன்னர், இறுதியாக ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார்.

இவ்வாறு இருவரும் நெருங்கிப் பழகியதனால், கல்முனையில் மாலைவேளைகளில் அவரது வீட்டுக்குச் சென்று எங்கள் சிந்தனைகளைப் பரிமாறிக் கொள்வோம். ஒரு நாள் எங்களது உரையாடலின்போது, “நான் மாத்திரம் ஸி. ஸி. எஸ் ஸாக இருப்பதிற் பெருமையில்லை. நமக்குள் பலர் ஸி. ஸி. எஸ்ஸாக உருவாக வேண்டும். இதற்கு ஒரே வழி நமது மாணவர்கள் உயர்தரக் கல்வியில் முன்னேற வேண்டும். இதற்காக நமக்கு ஒரு தனி சர்வகலாசாலை இப்போது தேவையில்லை. இப்போதுள்ள சர்வகலாசாலையிலேயே எமது மாணவர்கள் நுழைய வேண்டும். இதற்கு நாம் செய்யக் கூடிய ஒரே வழி முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதி ஒன்றை ஆரம்பித்து அவர்களை ஊக்குவிப்பதாகும்” என்று சொன்னார்.

இதற்கு என்ன வழியென்று இருவரும் யோசித்தோம். கடைசியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தோம். ‘முஸ்லிம் முன்னேற்றச் சங்கம்’ என ஒரு சங்கத்தைக் கல்முனையில் உருவாக்கி அதன் மூலம் இந்தச் சகாய நிதியை அங்கு ரார்ப்பணம் செய்வோமென்று தீர்மானித்தோம்.

முஸ்லிம் முன்னேற்றச் சங்கத்திற்குச் செயலாளர்களாகச் சம்மாந்துறை மீராலைப்பை, காத்தான்குடி எம். எம். முகம்மது ஆகிய இருவரையும் தெரிவு செய்தோம்.

இச்சங்கத்தின் கூட்டம், பாணமையிலிருந்து காத்தான்குடி வரை ஒவ்வொரு மாதமும் ஒவ்வொரு வன்னியமார் பிரிவிலும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு சங்கம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும்போதுதான், முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதியை அங்கு ரார்ப்பணம் செய்வதற்காக ஜனாப் எம். எஸ்.

காரியப்பரின் சகலனான ஜனாப் சரீப் விதானையின் வீட்டில் இரா விருந்துடன் ஒரு கூட்டத்தைக் கூட்டினோம். இக் கூட்டத்திற்கு ஜனாப் எம். எஸ். காரியப்பர் முதல் வேறு பலரும் சமூகமளித்திருந்தனர். கூட்டத்தின் நோக்கம் பற்றி நண்பர் ஜனாப் எ.எம்.எ. அஸீஸ் விளக்கினார். மற்றும் விரிவான விடயங்களைப் பற்றி என்னைப் பேசுமாறு ஜனாப் அஸீஸ் அவர்கள் கூறினார்கள். அதற்கிணங்க முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதியின் தேவைகளைப் பற்றி விளக்கிக் கூறினேன். அவற்றைக் கூட்டத்திற்குச் சமூகமளித்திருந்த சகலரும் ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொண்டனர். அன்றே முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதி அங்குரார்ப்பணம் செய்யப்பட்டது.

இவ்விதம் ஜனாப் அஸீஸ் அவர்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருக்கும்போதுதான், பதுளைக்குத் தலைமையாசிரியராகச் செல்ல வேண்டியிருந்தது.

பதுளைக்குப் போகும்போது ஜனாப் அஸீஸ் அவர்களது வேண்டுகோளின்படி, பதுளையில் வை.எம்.எம்.எ. இயக்கத்தை ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமுடையவனாகவே இருந்தேன்.

பதுளைக்குப் போய் பாடசாலையைப் பொறுப் பேற்கும்போது அப்பாடசாலையில் மொத்தம் 90 மாணவர்களும், ஆரூந்தரம் வரையில் வகுப்புக்களும் இருப்பதைக் கண்டேன். ஆசிரியர்களாக மௌலவி கே. எம். எ. ஜமால்தீனும் ஜனாப் கே.எம்.எ. கப்பாரும் வேறு சிலரும் இருந்தனர்.

இப்பாடசாலை 1941-ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப் பட்டது. அதற்கு முன் முஸ்லிம் மாணவர்கள் பதுளையிலுள்ள சரஸ்வதி வித்தியாலயத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இப்பாடசாலை பள்ளிக்குரிய காணியில் 20X60 அடியளவு கொண்ட கட்டடமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இதன் திறப்பு விழாவில் அப்போதிருந்த பள்ளி மத்திச்சம் ஜனாப் எம். ஐ. பக்கீர் சாஹிபு பிரசன்னமாயிருக்க, அப்போதிருந்த வட்டார வித்தியாதரிசியால் பாடசாலை திறந்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. தலைமையாசிரியராக எனது மாணவன் ஜனாப் ஜி. எஸ். எம். இஸ்மாயீல் பதவி வகித்திருந்தார் என்பனவற்றைச் சம்பவத் திரட்டுப் புத்தகத்தின் வாயிலாக அறிந்தேன்.

இப்பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்ற தினத்தன்றே ஊவா மாகாணத்தில் முஸ்லிம் மாணவர்களின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பூரணமான சேவை செய்ய வேண்டுமென்று உறுதி பூண்டேன்.

எனக்கு உதவியாகப் பாடசாலை முன்னேற்றத்தில் ஆர்வங்கொண்ட நண்பர்கள் பலர் என்னோடு இணைந்தனர். ஜனாப்களான நூர், மஃமூர், சரீப், ஆரிபீன், பக்கீர்தீன், ரபீக், அப்துல்லாஹ் சாஹிப், நூர் சாலின், காட்ருபை அப்துல் காதர், ஹனீபா ஆகியோர்களை மறக்க முடியாது. ஜனாப்களான நூர், மஃமூர் ஆகிய இருவரும் மிக நெருக்கமாகப் பாடசாலை முன்னேற்றத்திற்காக உழைத்தனர்.

மாணவர்களது வரவைக் கூட்டுவதற்காக நாங்கள் எல்லோரும் வீடுவீடாகச் செல்வோம்.

மௌலவி ஆசிரியரை “ஹசரத்” என்று அழைப்பது வழக்கம். எனவே, ஹசரத்தும் (மௌலவி கே. எம். எ. ஜமால்தீன்), கப்பார் ஆசிரியரும் பாடசாலை முன்னேற்றத்திற்காக என்னோடு மிக நெருக்கமாகப் பாடுபட்டனர். இவ்விரு ஆசிரியர்களும் தியாக

உணர்ச்சியுடனேயே பாடசாலை முன்னேற்றத்திற்கு உழைத்தனர்.

இவ்விதமாகப் பாடசாலை வருடா வருடம் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. மாணவர்களின் தொகையும், வகுப்புக்களும் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தன. இவ்வேளையில் பாடசாலைக் கட்டடத்தையும் 20X120 அடியாகப் பெருப்பித்தேன்.

இவ்வேளை எஸ். எஸ். ஸி. வகுப்பை ஆரம்பிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இருந்தும் தகுதியான மாணவர் ஒருவரே இருந்தமையால், எஸ். எஸ். ஸி. வகுப்பு வைக்க வித்தியாதரிசி அனுமதி வழங்கவில்லை. நான் அம்மாணவனை அனாதைகாக்கும் அனுப்பி வைத்தேன். அவர்தான் ஜனாப் ஐ. எஸ். அப்தாஹி ராவார். (இவர் பிற்காலத்தில் வித்தியாதரிசி பதவி வகித்துக் காலமாகி விட்டார்.)

அதன் பின்னர், எஸ்.எஸ்.ஸி. வகுப்புக்குத் தேவையான நான்கு மாணவர்கள் தேறினர். இருந்தும் எஸ். எஸ். ஸி. வகுப்பு வைக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஏனெனில், கிராமப் பாடசாலையெனில் ஆறு மாணவர்களும் நகரப் பாடசாலையெனில் பத்து மாணவர்களும் தகுதியானவர்களாகக் காணப்படவேண்டும் என்ற விதி ஒன்று இருந்தது. அவ்வேளையில் ஜனாப் எம். பி. நார்தீன் ஊவா மாகாணக் கல்வி அதிகாரியாக வந்தார். அவரிடம் முறையிட்டபோது, முஸ்லிம்கள் பின் தங்கிய சமூகம் என்பதை மனதில் கொண்டு, உடனே அனுமதி வழங்கினார்.

ஊவா மாகாணத்திலும், முதன்முதலாக முஸ்லிம் மாணவர்களுக்கான எஸ். எஸ். ஸி. வகுப்பை நானே ஆரம்பித்து வைத்தமை எனக்குப் பெருமையைத் தருகின்றது.

பதுளைப் பாடசாலையில் தமிழ் எஸ்.எஸ்.ஸி. வகுப்பு வைக்கப்படுகிறது என்று செய்தி பக்கத்துக் கிராமங்களுக்குப் பரவ, ஹாலி எல, அளுப்பொத்த, பசறை, லுனுகலை, பகினிகஹுவெல முதலிய இடங்களிலிருந்தெல்லாம் மாணவர்கள் வரத் தொடங்கினர். இதன் காரணமாக அப்பாடசாலை ஊவா மாகாணத்தில் ஓரளவு பிரபல்யமடைந்து வந்தது.

5. முஸ்லிம் பாடசாலை போராட்டம்

இக்காலத்தில், முஸ்லிம் பிள்ளைகள் பெரும் பான்மையாக உள்ள பாடசாலைகள் யாவும் 'முஸ்லிம் பாடசாலை' என்று பெயர் மாற்றப்படவேண்டும் என்ற போராட்டம் தொடங்கியது. இப்போராட்டம் ஆரம்பிக்கும்போது, கணிசமான அளவு தமிழ் மாணவர்களும் தமிழ் ஆசிரியர்களும் எனது பாடசாலையில் இருந்தனர். தமிழ் ஆசிரியர்கள் தமிழ் மாணவர்களைத் தங்கள் பக்கம் இழுத்துக் கொண்டு, பாடசாலையை நடத்த முடியாதவாறு போராட்டத்தை ஆரம்பித்தனர். இதனால் ஒரு வருட காலம் பாடசாலையை நிம்மதியாக நடத்த முடியாமற் போய் விட்டது.

தமிழ் மாணவர்கள் காலை ஆராதனையில் தேவாரம் பாடவேண்டும். அல்லது பாடசாலை இரு நேரப் பாடசாலையாகப் பிரிக்கப்பட்டுக் காலையில் முஸ்லிம் பாடசாலையாயும், மாலையில் தமிழ்ப் பாடசாலையாயுமாக இயங்க வேண்டும் என்பதே போராட்டத்தின் சாராம்சமாகும்.

இப்போராட்டம் மலைநாட்டிலுள்ள பெரும்பாலான முஸ்லிம் பாடசாலைகளில் நடைபெற்றிருக்கிறது.

முஸ்லிம் பாடசாலையாக மாற்ற 75 சதவீத முஸ்லிம் மாணவர்கள் இருக்க வேண்டும் என்ற விதி இருந்தது. இந்த விதியை அப்போதைய கல்வி மந்திரியாக இருந்த திரு. டப்ளியு. தஹநாயகா அவர்கள் 51 சதவீதமாக மாற்றினார். இதற்கு விளக்கமளிக்கும் போது, திரு டப்ளியு. தஹநாயகா 'நான் முஸ்லிம்களுக்காக எந்தச் சலுகையும் செய்யவில்லை. பகுத்தறிவுக்குப் பொருத்தமான ஒரு கணித விதியையே அமுலாக்கினேன்' என்று பாராளுமன்றத்தில் கூறினார்.

இதன்பின் இப்போராட்டம் சற்று அடங்கியது.

கல்வி மந்திரியாக கலாநிதி அல்ஹாஜ் பதியுத்தீன் மஹ்மூத் அவர்கள் வந்ததும் இப்போராட்டத்திற்குக் கடைசியாக முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது.

ஒரு பாடசாலை ஆரம்பிக்கும்போது, எந்த மதத்திற்குரிய மாணவர்களுக்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டதோ, அந்த மதத்திற்குரிய மாணவர்களின் நலன் கருதியே பெயர் மாற்றமோ, ஆசிரியர் நியமனமோ, தலைமையாசிரியர் நியமனமோ நடைபெற வேண்டும் என்றும் தோட்ட மாணவர்களை 5-ஆம் தரத்திற்குக் கீழ் அரசாங்கப் பாடசாலைகளில் சேர்க்கக் கூடாது, என்றும் கட்டளையிட்டார்.

இவ்விதம் எனது பாடசாலை 100வீத முஸ்லிம் பாடசாலையாகவே இயங்க வேண்டுமென்பதற்கு அப்பாடசாலையின் ஆரம்ப வரலாறே முழுப் பக்கபலமாக இருந்தது.

இதையறிந்ததும், தமிழாசிரியர்கள் பாடசாலையை விட்டு மெல்ல மெல்ல விலகத் தொடங்கினர். ஆனால், தமிழ் மாணவர்கள் தங்கள் பெற்றோருடன் என்னிடம் வந்து, 'இனிமேல் எந்தப் போராட்டத்தையும் நாங்கள் நடத்துவதில்லை' என உறுதியளித்தனர்.

ஏனெனில், மேல் வகுப்புக்களில் தமிழ் மாணவர்கள் பலர் படித்துக் கொண்டிருந்தமையால் அவர்கள் அவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு விட்டது.

முஸ்லிம் பாடசாலைகள் விடயத்தில் திரும்பவும் பெயர் மாற்றவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஏனெனில், கல்வி மந்திரி கலாநிதி அல்ஹாஜ் பதியுத்தீன் மஹ்முத் முஸ்லிம் பாடசாலைகளுக்குத் தனிப்பட்ட முஸ்லிம் பெயர்கள் வைக்கப்பட வேண்டுமென்று கூறிவிட்டார். அதன்படியே, இப்பாடசாலை 'அல்-அதான்' மகா வித்தியாலயம் என்று இன்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

18 வருடங்கள் அப்பாடசாலையில் நான் சேவையாற்றினேன். என் சேவையில் பூரண வெற்றியையும் கண்டேன். ஊவா மாகாணத்தில் ஓர் ஆசிரியர் பரம்பரையையே உண்டாக்கி விட்டேன். இன்று ஊவா மாகாணம் முழுவதிலுமுள்ள பெரும்பான்மையான பாடசாலைகளில் அதிபர்களாகவும், உதவி ஆசிரியர்களாகவும் எனது மாணவர்களே சேவையாற்றுகின்றனர். எனது மாணவர்கள் ஆசிரியர்களாக மாத்திரமன்றி வேறு பல உத்தியோகங்களிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். முன்னை நாள் கல்வி பணிப்பாளர் ஜனாப் எ.எம். சமீம் என் மாணவர் என்று கூறிக் கொள்வதில் நான் பெருமையடைகின்றேன். இறகூல் சதகத்திற்கு அணிந்துரை எழுதிய என் நண்பர் ஜனாப் எ.எம். எ. அஸீஸ் அவர்கள் இதையிட்டு விளக்கமாக எழுதியுள்ளார்.

18 ஆண்டு காலம் பதுனையில் சேவை செய்ததன் காரணமாகப் பதுனை முஸ்லிம்களை என் சுற்றத்தார் போலவே கணிக்கிறேன். அம்மக்களின் நன்மை தீமையாவற்றிலும் பங்குபற்றி, அவர்களோடு நானும் ஒரு பதுனைமகனாகவே மாறி விட்டேன்.

பதுனையில் நானூற்றிய சேவைக் காலத்தில் மொத்தமாக இருபது நாட்களே விடுமுறையிற் சென்றுள்ளேன். இதையிட்டு கல்வி மந்திரி கலாநிதி அல்ஹாஜ் பதியுத்தீன் மஹ்முத் அவர்களே, பாடசாலையில் நடைபெற்ற ஒரு விழாவின்போது விதந்து கூறியுள்ளார். இப்பாடசாலை எனது காலத்திலேயே மகா வித்தியாலயமாகத் தரம் உயர்த்தப்பட்டது.

நண்பர் ஜனாப் எ. எம். எ. அலீஸ் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, பதுனையில் வை. எம். எம். எ. இயக்கத்தை ஆரம்பித்தேன். அச்சங்கம் உறுதியான பின்னர், அதன் போஷகரான ஜனாப் எ.எம்.எ. அலீஸ் அவர்களை வரவழைத்தேன். அப்போது அவர் கொழும்பு சாஹிராக் கல்லூரியில் அதிபராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். வை.எம்.எம்.எ. இயக்கம் அவரை வரவேற்று இராப்போசன விருந்தளித்துக் கௌரவித்தது. அன்று அவர் பதுனை வாடி வீட்டில் தங்கியிருந்தார். காலையில் அவரை வழியனுப்ப புகையிரத நிலையத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு அவர் எனது மகன் அமீரலியையிட்டுக் கலந்துரையாடினார். அப்பொழுது அமீரலி வந்தாறுமூலையில் எஸ். எஸ். ஸி. வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தார். மகன் எஸ்.எஸ். ஸி. சித்தியடைந்ததும் அவரைக் கொழும்பு சாஹிராவில் தன்னுடன் சேர்த்து விடும்படி கூறினார். அவ்வாறே நானும் செய்தேன்.

பதுனை ஜும்ஆ மஸ்ஜிதுக்குப் பக்கத்திலேயே எனது பாடசாலை அமைந்திருந்தது. அதனால் மஸ்ஜிதில் நடக்கும் எல்லா வைபவங்களிலும் பாடசாலையும் பங்கு கொள்ளக் கூடிய நிலையை ஆரம்பத்திலிருந்தே ஆக்கி வைத்தேன். நோன்பு காலத்தில் நோன்பு திறப்பதற்குக் கொடுக்கப்படும் கஞ்சியில் ஏழாவது கஞ்சி

பாடசாலைக் கஞ்சி என்பது பதுளை மக்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

பாடசாலையில் பல மீலாத் விழாக்கள் மிகவும் பிரபல்யமான முறையில் கொண்டாடப்பட்டன. நான் பதுளைக்கு வந்து இரண்டாவது ஆண்டில் நடத்தப்பட்ட மீலாத் விழாவைத் திறம்பட நடத்துவதற்கு அப்போது பதுளை அரசாங்க வைத்தியசாலையில் டாக்டுத்தராகக் கடமையாற்றிய ஜனாப் இஸ்மாயில், முதலியார் ஹனிபா, ஜனாப் டி.ஐ. கமால்தீன், ஜனாப் ஐ. நூர் ஆகியோரைக் கொண்ட ஒரு குழுவை நியமித்துப் பேச்சுப் போட்டி ஒன்றை நடத்தினேன். அதில் மாணவ மாணவிகள் பலர் பங்கு பற்றினர். வெற்றி பெற்றவர்களுக்கு மாத்திரமன்றி பங்கு பற்றியவர்களுக்கும் பரிசில்கள் வழங்கப்பட்டன. பரிசில்கள் யாவும் இஸ்லாமிய சம்பந்தமான ஆங்கில நூல்களாகும். இந்நூல்கள் மிகவும் பெறுமதி வாய்ந்தவை. அல்லாமா யூசுப் அலி எழுதிய குர்ஆன் தப்ஸீர், மௌலானா முகம்மதலி எழுதிய இஸ்லாம் மதம் (ஆங்கிலம்) உட்பட வேறு பல நூல்களும் வழங்கப்பட்டன. இந்நூல்கள் இந்தியாவிலிருந்து ஜனாப் எ. பக்கீர்தீன் அவர்களால் நேரடியாக வரவழைக்கப்பட்டவையாகும்.

பதுளையில் கடமையாற்றும்போது எனக்கு ஒரு மாறுதல் கட்டளை வந்தது. ஒரே இடத்தில் பத்து வருடங்கள் தொடர்ந்து கடமையாற்றியவர்கள் கட்டாயமாக மாற்றப்பட வேண்டும் என்ற ஒரு விதியை அப்போதைய கல்வி மந்திரியாக இருந்த திரு எம். டி. பண்டா அவர்கள் அமுலாக்கியிருந்தார். அதன்படி, நான் க/தெஹியங்க பாடசாலைக்கு மாற்றப்பட்டேன். ஊர் மக்கள் இம்மாறுதலை எதிர்த்தனர். ஒருவரின் சேவை சமுதாயத்திற்கு எவ்வளவு தூரம்

தேவையோ அதையிட்டுக் கவனிக்காமல் இப்படியான திடீர் மாற்றங்களைச் செய்யக் கூடாது என்ற அடிப்படையில் பெற்றார் வாதாடினர். இது சம்பந்தமாக ஜனாபர்களான பி.எம். சுபியானும், அப்துல்லாஹ் சாஹிபும் கொழும்புக்குச் சென்று கல்வி மந்திரியைக் கண்டு எனது மாறுதல் கட்டளையை எவ்விதத்திலாவது நிறுத்தியே ஆகவேண்டுமென வாதாடி வெற்றி பெற்றனர். அதன் பின்னர் தொடர்ந்து 1962-ஆம் ஆண்டு வரை பாடசாலையில் கடமையாற்றினேன்.

1962-ஆம் ஆண்டு குருத்தலாவை முஸ்லிம் வித்தியாலயத்திற்கு மாற்றப்பட்டேன். நான் அங்கு சென்று அவ்வித்தியாலயத்தையும் மகா வித்தியாலயமாக்கினேன். அப்பாடசாலையில் எட்டு ஆண்டுகள் கடமையாற்றினேன்.

நான் குருத்தலாவையில் சேவையாற்றும்போது பதுனையிலிருந்த எனது பழைய மாணவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து எனக்கொரு பாராட்டு விழா நடத்தினர். அப்போதைய பதுனை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு பி. எச். பண்டார அவர்கள் விழாவுக்குத் தலைமை வகித்தார்.

பதுனை பழைய மாணவர்கள் என்மீது எவ்வளவு தூரம் பற்று வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இப்பாராட்டு விழா ஓர் எடுத்துக் காட்டாக அமைந்தது. என்னிடத்திலிருந்த கவிதைத் தொகுப்புகளில் கைப் பிரதியாக இருந்த 'கார்வான் கீதம்' என்ற பிரதியை அவர்களே தெரிந்தெடுத்து அதற்கோர் அணிந்துரை எழுதி புத்தமாக அச்சிட்டு, அப்பாராட்டு விழாவில் வெளியிட்டனர்.

இவ்விழாவுக்கு எனது மகன் அமீரலி குடும்பத் தோடு சமூகமளித்திருந்தார். விழாவில் பேசக் கூடிய

ஒரு சந்தர்ப்பம் அவருக்குக் கிடைத்தது. அவர் பேசும் போது குறிப்பிட்ட, 'எனது தந்தை என்னைப் பெற்றது மாத்திரம்தான். வளர்த்ததெல்லாம் உங்களைத்தான்' என்ற வார்த்தைகள் இன்றும் என் செவிகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

6. குருத்தலாவைப் பாடசாலை

ஊவா மாகாணத்திலேயே கருங்கல்லால் கட்டப் பட்ட ஓர் உறுதியான கட்டடமாகக் குருத்தலாவைப் பாடசாலை இருந்தது. இப்பாடசாலை செந்தோமஸ் கல்லூரிக்குப் பக்கத்திலேயே அமைந்திருந்தது. இப்பாடசாலையை டாக்டர் சேரம் என்பவர் ஊர் மக்களுக்கெனக் கட்டி அரசாங்கத்திற்கு அன்பளிப்புச் செய்திருந்தார். இந்த நன்கொடையாளனை குருத்தலாவை முஸ்லிம்கள் என்றும் மறப்பதில்லை.

ஆரம்பத்தில் இவ்வித்தியாலயம் டாக்டர் சேரம், வித்தியாலயம் என்றே அழைக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் 'குருத்தலாவை முஸ்லிம் வித்தியாலயம்' எனப் பெயர் மாற்றப்பட்டு, நான் கடமையாற்றும் காலத்தில் 'குருத்தலாவை முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயம்' என்றழைக்கப்பட்டது.

குருத்தலாவைப் பாடசாலைக்கு நான் மாற்றலாகிச் செல்லும்போது, பதுனையிலிருந்து எனது பழைய மாணவர்களான அப்துல் கையூம், அப்துல் காதிர், ஆப்தீன் ஆகியோருடன் இன்னும் பலர் என்றோடு வந்தனர். அங்கே எனக்குரிய விடுதியைத் துப்பரவு செய்து, படுக்கை முதலியவைகளை ஒழுங்கு செய்து, இன்னும் தேவையான சகல உதவிகளையும் செய்து தந்தனர். இதை என்னால் என்றுமே மறக்க முடியாது

இப்பாடசாலைக்கு வந்ததும் ஊர் மக்கள் என்னைப் பாராட்டி வரவேற்றனர். ஊர்ப் பெரியார்களாக இருந்த ஜனாப்களான யூ. எல். அப்துல் ஹமீத், யூ. எல். எ. கபூர், யூ. எல். யூசுப் ஆரச்சியார், போஸ்மாஸ்டர் சுலைமான் கான், அம்ஜதீன், கதீப் அப்துர் ரஹ்மான் ஆகியோர் எனக்குச் சகல விஷயங்களிலும் பூரண ஒத்துழைப்பைத் தந்தனர்.

இப்பகுதிப் பாரளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த திரு. பேசி சமரவீர அவர்களும், அவருக்குப்பின் வந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. பண்டார அவர்களும் எனக்குப் பூரண ஒத்துழைப்பைத் தந்துள்ளனர்.

இவர்களது ஒத்துழைப்பால் எனது சேவைக் காலத்தில் தற்காலிகமாகப் பெற்றார்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கட்டடத்தை நிரந்தக் கட்டடமாக அமைத்தேன். அதோடு ஒரு புதுக் கட்டடத்தையும், விஞ்ஞான ஆய்வு கூடமொன்றையும் அமைத்து ஊவா மாகாணத்திலுள்ள முஸ்லிம் பாடசாலைகளில் ஒரு பூரணமான பாடசாலையாக இதை ஆக்கிக் கொடுத்தேன். ஊவா மாகாண முஸ்லிம் பாடசாலைகளில் குருத்தலாவைப் பாடசாலையிலேதான் விஞ்ஞான ஆய்வு கூடம் உண்டு.

நான் பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்கும் போது, எஸ்.எஸ்.ஸி. வகுப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தது. இது எனக்கு மேலும் ஆர்வத்தைக் கூட்டியது. பல மாணவர்கள் எனது காலத்தில் எஸ்.எஸ்.ஸி. பரீட்சையில் சித்தியெய்தினர். தகுதியான உதவியாசியர்களை நியமித்துப் பாடசாலை ஒரு முன் மாதிரியான பாடசாலையாக இயங்கச் செய்தேன்.

பாடசாலையில் சாரணர் இயக்கம், முதலுதவிப் படை, கெடப்படை ஆகியவைகளை ஆரம்பித்தேன்.

இப்படைகளை உருவாக்குவதற்காக முயற்சித்த எனது உதவியாசிரியர்களுக்கு உதவி புரிந்த அப்போதைய சென்தோமஸ் கல்லூரி அதிபருக்கு நான் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இப்பாடசாலையில் மாத்திரமே அன்று வலைப் பந்தாட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தது. இதற்குப் பொறுப்பாக ஜனாப் எ. எச். எம். சித்தீக் ஆசிரியர் இந்தார்.

எனது உதவியாசிரியர்களாக இருந்த மௌலவி ஆசிரியர்கள், ஆங்கில, கணித, விஞ்ஞான, கலை ஆசிரியர்கள் யாவரையும் என்னால் மறக்க முடியாது. அவர்கள் பாடசாலை முன்னேற்றத்திற்காக இரவு பகலென்று பாராமல் உழைத்தனர்.

ஆரம்பப் பிரிவு, மேற் பிரிவு என நிருவாகத்தைப் பிரித்து நடத்தினேன். ஆரம்பப் பிரிவுக்குத் தலைமையாசிரியராக ஜனாப் எ. ஆர். எ. றசாக் ஆசிரியரை நியமித்தேன்.

இப்பாடசாலைக்கு ஒரு விளையாட்டுத் திடல் இல்லாத குறையைப் போக்க மாணவர்களதும், ஆசிரியர்களதும் உதவியைக் கொண்டு விளையாட்டு மைதானம் ஒன்றையும் வெட்டுவித்தேன். மேலும், எனது மாணவர்களைக் கொண்டு புதிய பள்ளிவாசல் கட்டடத்திற்காக இரவு பகலாக சிரமதானம் மூலம் உதவினேன்.

எனது சேவையில் குருத்தலாவை முஸ்லிம்களை மறக்க முடியாது. 'குருத்தலாவைப் பதிகம்' என்ற ஒரு கவிதைத் தொகுப்பு கையெழுத்துப் பிரதியாக என்னிடமுண்டு.

நான் இங்கிருந்து எனது சொந்த ஊரான காத்தான்குடி மத்திய மகா வித்தியாலயத்திற்கு மாற்றப்பட்டபோது குருத்தலாவை ஊர் மக்கள்

மிகவும் மனம் வருந்தினர். எனது இடமாற்றம் அவ்வூர் மக்களுக்குப் பெரியதோர் இழப்பாகவே இருந்தது. மாணவர்கள் பெரிதும் கவலையடைந்தனர். ஆசிரியர்கள் பாடசாலையில் பிரியாவிடை அளித்தனர். ஜனாப் யூ. எல். ஏ. கபூர் இராப்போசன விருந்தளித்தார்.

1972-ஆம் ஆண்டு காத்தான்குடி மத்திய மகா வித்தியாலயத்திற்கு அதிபராக மாற்றப்பட்டேன். இந்த மாறுதலுக்கு முழு உதவியும் செய்தவர் அப்போதைய பாராளுமன்ற அங்கத்தவராக இருந்த ஜனாப் லத்தீப் சின்ன லெப்பையாகும்.

37 வருட காலமாகச் சொந்த ஊரை விட்டு வெளி மாகாணங்களிலேயே சேவையாற்றிக் கொண்டிருந்த நான், எனது இறுதி காலச் சேவையைச் சொந்த ஊரில் ஆற்றி விட்டு ஓய்வு பெறவேண்டுமென்று எண்ணிய எண்ணம் நிறைவேறியது.

காத்தான்குடிக் கடற்கரைக்குப் போகும்போதெல்லாம் மத்திய மகா வித்தியாலயக் கட்டடத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே செல்வேன். பின்னர் அதே கட்டடத்திற்குள் அதிபராக நுழைவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

இவ்வித்தியாலயத்தை அமைக்க நிலம் கொடுத்தவர் முதலியார் சின்ன லெப்பை அவர்களாகும். இக்கட்டடத்தைக் காத்தான்குடியிலே கட்டவேண்டுமென முயற்சி செய்தவரும் அவரேயாகும்.

முதலியார் சின்ன லெப்பை, பாராளுமன்ற அங்கத்தவராக இருக்கும்போது, ஸேர் ஜோன்

கொத்தலாவலை அவர்களைக் கொண்டு இக்கட்டடம் திறந்து வைக்கப்பட்டதென்ற செய்தி பாடசாலைக் கட்டட முகப்பில் கல்லினால் செதுக்கப்பட்டிருப்பதையாரும் காணலாம்.

நான் பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்கும்போது, அதிபராக ஜனாப் தஸ்தகீர் அவர்கள் இருந்தார். அவர் ஒரு பட்டதாரி. அவர் நிந்தலுருக்கு மாற்றப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லி கட்டளைக் கடிதத்தை என்னிடம் காட்டினார்.

பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்ற அடுத்த நாள் காலை ஆராதனைக் கூட்டத்தில் 'என்னை யார் என்று அறிவீர்களா?' என்று மாணவர்களிடம் கேட்டேன். 'தெரியாது' என அவர்கள் பதிலளித்தனர். 'நீங்கள் எப்படி என்னை அறியப்போகிறீர்கள். நான் 37 வருடங்கள் வெளி மாகாணத்திலேயே சீவித்து விட்டேன். இப்போது இப்பாடசாலைக்கு முதன் முதலாக சொந்த ஊர் அதிபராக வந்திருக்கிறேன். என்னை உங்களுக்குத் தெரியாவிட்டால் உங்கள் பெற்றோர்களிடம் கேளுங்கள், அவர்கள் கூறுவார்கள். சில வேளை நான் உங்கள் சுற்றத்தாருள் ஒருவனாகவும் இருக்கக் கூடும். எனது சேவையைப் பூரணமாக இங்கு செய்வதற்கு உங்களது ஒத்துழைப்பு மிகவும் அவசியம்' என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் தங்களது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினர். நாங்கள் மனப்பூர்வமாக ஒத்துழைப்போம் என்பதை அவர்களது முகங்கள் காட்டின.

பாடசாலையை முன்னேற்ற வேண்டும்; நான் பிறந்த மண்ணாகிய காத்தான்குடி மக்களுக்கு என்னை

லான கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் திட்டங்களை ஆரம்பித்தேன்.

எனது சேவைக்கு முதலியார் சின்னலெப்பை, முன்னாள் நாடாளுமன்ற அங்கத்தவர் ஜனாப் லத்தீப் சின்ன லெப்பை, கல்வி பணிப்பாளர் ஜனாப் எம். சமீம், எனது மாணவத் தோழன் காத்தான்குடி பட்டினச் சபைத் தலைவர் ஜனாப் காசிம் ஹாஜியார் ஆகியோர் பூரண ஒத்துழைப்பைத் தந்தனர். இவர்களுள் இருவர் மாத்திரமே இன்று உயிருடனிருக்கின்றனர்.

ஆசிரியர் கூட்டத்தைக் கூட்டினேன்; அவர்களிடத்தில் எனக்குப் பூரண ஒத்துழைப்பைத் தருமாறு கேட்டேன். எல்லோரும் சம்மதித்தார்கள். என்னைச் செய்யக் கூடியவைகளைச் செய்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆறு மாத காலமே அங்கு சேவையாற்றும் வாய்ப்பு கிடைத்தது.

57 வயதில் ஆசிரியர் கட்டாயமாக ஓய்வு பெற வேண்டும் என்ற சட்டத்தை கல்வி அமைச்சர் கலாநிதி அல்ஹாஜ் பதியுத்தீன் மஹ்முத் அவர்கள் கொண்டுவந்திருந்தார். இதனால் நான் ஓய்வு பெறவேண்டியேற்பட்டது.

இருப்பினும் ஊர் மக்கள் எனது சேவையை நீடித்துத் தரவேண்டுமெனக் கல்வி மந்திரியைத் கேட்டனர். மந்திரியை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இருந்தும் அவர் என்னை நன்கு தெரிந்தவர் எனக் காட்டிக் கொள்ளாது, 'அவர் ஓய்வு பெறுவதுதான் நல்லது' என்று கூறி விட்டார். நானும் ஓய்வு பெறுவதற்குரிய விண்ணப்பத்தை அனுப்பி விட்டேன்.

இவ்வேளையில் மறக்க முடியாத சம்பவமொன்றை இங்கு நினைவு கூரவேண்டியிருக்கிறது. பதுளை முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயத்தில் என்னோடு மிக நெருக்கமாக

இருந்து ஒன்றாகச் சேவையாற்றிய மௌலவி கே. எம். எ. ஜமால்தீன் (அப்ஸலுல் உலமா) அவர்கள் காத்தான்குடி மத்திய மகா வித்தியாலயத்திற்கு மாற்றலாகி என்னுடனேயே இருந்து இறுதியில் என்னுடனேயே ஓய்வு பெற்றதை என்னென்று கூறுவேன்?

ஆறு மாத காலத்தில் நான் ஊர் மக்கள் விரும்பக்கூடிய பல சேவைகளைச் செய்தேன். இதை உயர்வகுப்பு மாணவர்கள் நன்கறிவார்கள்.

இக்குறுகிய காலச் சேவையில் எனக்குப் பூரண ஒத்துழைப்பைத் தந்த உதவி யாசிரியர்கள் எவரையும் என்னால் இன்றுவரை மறக்க முடியாது. அவர்களில் பலர் இன்று பதவியுயர்வு பெற்று, வட்டாரக் கல்வி அதிகாரிகளாகவும், அதிபர்களாகவும், கல்வி ஆலோசகர்களாகவும் இருப்பதைக் காண என் மனம் பெருமிதமடைகிறது.

7. குடும்ப வரலாறு

‘காயிறன்பதி மிகபுகழும் முருதலி
காமில்பெற்றோர் அகமதுலெப்பை ஆலிமின்

புதல்வனாராம் பூராயமான பூரணம்
போற்றும் வள்ளல் அப்துர் ரகுமான் அல்ஹகீம்’’

இந்த ‘பைத்’தைக் காயல்பட்டணம் நஃவி ஆலிம் என்பவர் எனது குடும்பம் பற்றிப் பாடியதாக எனது தாய் அடிக்கடி கூறுவார். இந்த ‘பைத்’தை என் தாயும் ஞாபகத்திலிருந்தே கூறினார். நானும் ஞாபகத்திலிருந்தே இதை எழுதினேன். இந்த ‘பைத்’தை என் தமையன் முஹம்மது இஸ்மாயில் ஆசிரியர் குடும்பத்திற்குரிய சம்பவத்திரட்டுப் புத்தகத்தில் எழுதி

வைத்திருக்கிறார். இதன்படி இக்குடும்பப் பரம்பரை காயல் பட்டணம் என்பது புலனாகிறது.

குடும்பப் பின்னணியை ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது, இதில் பலர் வியாபாரிகளாகவும் ஆலிம்களாகவும், வைத்தியர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்களென அறியக் கிடக்கிறது.

என் தந்தையின் பெயர் அ.ப. அலியார் லெப்பை. தாயின் பெயர் கதீஜா உம்மா. எனக்கு இரு தமையன் மார்களும் ஒரு தங்கையும் இருந்தனர். எனது தந்தை ஒரு வியாபாரி. தமிழறிவுள்ளவர். சீரூப் புராணத்திற்கு விரிவுரை செய்யக்கூடிய ஆற்றலுள்ளவர். தாயாரே சீரூப்புராணத்தை இசையோடு பாடக்கூடிய அறிவு பெற்றிருந்தார். அத்துடன் வைத்தியத்திலும் ஈடுபாடுடையவராக இருந்தார்.

மூத்த தமையன் அஹமது மொஹிதீன் ஒரு வியாபாரி. தமிழறிவும், புஹாரிக் கிரந்தத்தை ஓதக்கூடிய அறிவும் பெற்றிருந்தார். இரண்டாவது தமையன் முஹம்மது இஸ்மாயில் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர். இவரைப் பற்றி முன்பு குறிப்பிட்டுள்ளேன். பிரவேச பண்டித பரீட்சையில் சித்தியடைந்தவர். ஓய்வு நேரத்தில் இவர் காத்தான்குடி மூன்றாம் குறிச்சியில் மெத்தைப் பள்ளி அறபு மத்ரஸாவில் ஓதிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த ஓர் ஆலிமிடம் யூனானி வைத்தியம் படித்துக் கொண்டிருந்ததும் எனக்குத் தெரியும். தந்தை ஐந்தாம் வகுப்பு வரை படித்தவர். குர்ஆனைத் தெளிவாக ஓதக்கூடியவர். அவரது பிள்ளைகளுக்கு அவரே குர்ஆனை ஓதிக் கொடுப்பார். ஜனாப் பா. தாலூத்ஷா எழுதிய குர்ஆன் தப்ஸீரை வாசித்துத் தனது பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதை நான் கண்டிருக்கிறேன். எனது மகன் அமீரலிக்கு அவரே ஆரம்பத்தில் ஓதப் பழக்கினார்.

எனது குடும்பம் காத்தான்குடி ஐந்தாம் குறிச்சியில் இருந்தாலும் எனது சுற்றத்தார் எல்லாரும் காத்தான்குடியிலிருந்து ஏறக்குறைய ஒன்றரை மைலுக்குள்ளே இருந்த 'சிகரம்' என்னும் பெயர்க் கொண்டழைக்கப்படும் குக்கிராமத்தில்தான் வசித்து வந்தார்கள். இக்கிராமம் முழுவதிலும் அ. ப. குடும்பமே வாழ்ந்து வந்தது.

எனது குடும்பத்தைக் காத்தான்குடியில் 'ஆனாபாணா' குடும்பமென்றே அழைப்பர். அ. ப. என்பது அஹமது லெப்பை பரிகாரியார் என்பதாகும்.

எனது தந்தைக்கு ஒரு சகோதரனும், மூன்று சகோதரிகளும் இருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் சிகரத்திலேயே வாழ்ந்தனர்.

தந்தையின் தமையன் ஒரு வைத்தியர். அவர் பெயர் அ. ப. அப்துர் ரஹ்மான். அவருக்கு மூன்று ஆண் மக்கள். அவர்கள் முறையே ஆதம் பாவா, இஸ்மாயீல் லெப்பை, அஹமது லெப்பை ஆகியோர். மூத்த மகன் ஆதம் பாவா தந்தையிடமே வைத்தியம் படித்து ஆயுள் வேத வைத்தியராகி அரசாங்கத்தாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டவராக இருந்தார். அவரை சாதாரணமாக 'ஆனாபாணா' பரிகாரியார் என்று ஊர் மக்கள் அழைப்பர்.

இரண்டாவது மகன் கமக்காரர். மூன்றாவது மகனும் ஒரு வைத்தியர். இவர் காங்கேயன் ஓடையில் வாழ்ந்தார்.

'ஆனாபாணா' பரிகாரியாருக்கு ஒரு மகனும் ஒரு மகளும் உண்டு. மகன் ஓர் ஆசிரியர். அத்துடன் வைத்தியத்திலும் ஈடுபாடுடையவர். வேர்வலையில் விவாகம் செய்து அங்கேயே வாழ்கிறார்.

நான் எட்டாந்தரத்திற் கற்கும் போதே எனது தந்தை எங்களை விட்டுப் பிரிந்து விட்டார். இவர் பிரிவின்பின் நான் பயிற்சி பெற்று ஆசிரியனாக வரும் வரை உள்ள முழுச் செலவுகளையும் வியாபாரியாக இருந்த என் மூத்த சகோதரனே ஏற்றார்.

தந்தையின் கடை சம்பாந்துறையில் வீரமுனைக் கிராமம் சந்திக்குமிடத்தில் இருந்தது. இந்த இடத்தை 'ஆனா பானா முடுக்கு' என்று சம்பாந்துறை மக்கள் அழைப்பது வழக்கம். சம்பாந்துறைத் தொடர்பு தந்தையின் வியாபாரத்தால் மாத்திரமன்றி தமையன் முஹம்மது இஸ்மாயில் அங்கு ஆசிரியராகக் கடமை யாற்றியதனாலும் ஏற்கனவே எமது சுற்றத்தார் அங்கு வாழ்ந்ததாலும் ஏற்பட்டது.

'ஆனா பானா' குடும்பம் ஒரு பரந்த குடும்பம். இந்தக் குடும்பத்தின் அடுத்த சுற்றத்தாரை காத்தான் குடி ஆறும் குறிச்சி முழுவதிலும் காணலாம். எனது தந்தையின் மக்களில் நான் மாத்திரமே இன்று வாழ்கிறேன்.

நான் உடதலவிண்ணையில் ஆசிரியனாக இருக்கும் போது எனக்கு வயது இருபத்தொன்று. உடதல விண்ணையில் இருக்கும்போதே என் குடும்ப வாழ்விற்கு பல உடைவுகள் ஏற்பட்டன. முப்பது வயதிற்குள் மூன்று விவாகங்களைச் செய்ய வேண்டியவனானேன். முப்பது வயதிற்குப் பின்னர் எனது வாழ்க்கை இன்று வரை தனி வாழ்க்கையாகவே கழிகிறது. இரண்டாவது விவாகத்தில் எனக்கு நிம்மதி ஏற்பட்டது. அதுவும் சொற்ப காலமே. இதில்தான் அமீரலி பிறந்தார்.

அமீரலியின் தாயின் பெயர் முஹம்மது பாத்தும்மா. சின்ன மரைக்காரின் பேத்தி. சின்ன

மரைக்கார் ஒரு வியாபாரி. மீரா பள்ளிக்கு இரண்டாவது மரைக்காராகக் கடமையாற்றினார்.

சின்ன மரைக்காருக்கு ஆண் மக்கள் இருவர், பெண் மக்கள் மூவர். மூத்த மகளுக்கு இரண்டு ஆண்களும் ஒரு பெண்ணுமிருந்தனர். அந்த பெண்ணின் பெயர்தான் முஹம்மது பாத்தும்மா. இவருக்கு இரு சகோதரர்கள். மூத்தவர் எ. எல். எம். சுல்தான். இளையவர் எ.எல்.எம். இஸ்மாயில். இவரை இராசா ஹாஜியார் என அழைப்பார்கள். இன்று சின்ன மரைக்காரின் மக்களில் இப்பூகீம் மரைக்கார் மாத்திரமே உயிரோடிருக்கிறார். சின்ன மரைக்கார் குடும்பத்தில் முக்கியஸ்தராக இருப்பவர் இராசா ஹாஜியார் ஒருவர்தான்.

இரண்டாவது மகா யுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்தது. ஊர் முழுவதும் இருட்டடிப்பு. குண்டு விழும் சத்தமும் ஆகாயக் கப்பல் பறக்கும் சத்தமும் காதைத் துளைத்தன. இதன் காரணமாக அமீரலியின் தாய் வீட்டைவிட்டு ஒல்லிக்குளம் என்னுமிடத்திலுள்ள அப்பா சின்ன மரைக்காரின் தென்னந் தோட்டத்திற்குப் போய் யுத்தம் முடியும்வரை தங்கவிரும்பினார். என் னை யும் வலியுறுத்த நானும் அதற்கு இணங்கினேன்.

சின்ன மரைக்காரின் குடும்பத்தில் சிலரும் எங்களோடு சேர்ந்து வந்தனர். அவ்வேளை அமீரலியின் தாயார் நிறைமாதக் கர்ப்பிணியாக இருந்தார். அங்கே வைத்து இரண்டாவது மகனைப் பெற்றெடுத்தார். எந்த வகையான வைத்திய வசதியுமின்றி நாட்டு மருத்துவச்சியைக் கொண்டே எல்லாம் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

அங்கு இருப்புக் கொள்ளாமல் மூன்றும் நாளே காத்தான்குடிக்குப் போகவேண்டுமென்று என்னை அழைத்தார். அந்நேரத்தில் வாகன வசதி எதுவுமில்லை. பதினெட்டு வயதாக இருந்த எனது மூத்தமைத்துனர் சுல்தான் ஒரு காரை எடுத்துக் கொண்டு வந்தார். அந்தக் காரின் சொந்தக்காரரே பின்னர் சுல்தானின் சகலனாக இருக்க வேண்டி வந்தது. இவர் பட்டினச் சபைத் தலைவராக இருந்தார். அந்தக் காரில், பிறந்த பிள்ளையுடன் எல்லோரும் வீட்டுக்கு வந்தோம். வரும்போது இரவு பதினொரு மணியிருக்கும்.

அன்று இரவு முழுவதும் எனது மனைவிக்கு வருத்தம் கடுமையாகவே இருந்தது. தலைவலி என்று கூறினார். 'ஓடிக்கொளோன்' தடவினேன். தலையணை வேண்டாம்; உங்கள் மடி மீதே தலைவைத்துத் தூங்குகிறேன். என்று கூறிக் தூங்கினார். அப்படியே மீளாத்துயில் கொண்டு விட்டார். இச்சம்பவத்தையிட்டு இதற்கு மேல் என்னால் விபரிக்க என் மனம் இடங்கொடுப்பதாகத் தெரியவில்லை. அமீரலியையும் அவனது தம்பி பச்சிளம் பாலகனையும் என் தங்கையிடம் ஒப்படைத்தேன். ஒரு மாதத்தில் இளையமகன் தாய் சென்ற வழியே சென்று விட்டான்.

ஓரே மகனான அமீரலி தங்கையிடமே வளர்ந்து வந்தான். அவனது ஆரம்பக் கல்வியைக் காத்தான்குடி பழைய ரோட் முஸ்லிம் பாடசாயில் பெற்றான். அதன்பின் படிப்படியாகக் காத்தான்குடி மத்திய மகா வித்தியாலயம், வந்தாறு மூலை மத்திய மகா வித்தியாலயம், கொழும்பு சாஹிராக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் கல்வி கற்று அங்கிருந்து பேராதனை சர்வகலா சாலைக்குள் நுழைந்தார். இப்படி கல்விக்காக ஓடிக்க

கொண்டிருந்த இவர் என்னை விட்டும் விலகிக் கொண்டே இருந்தார். நானும் நற்பிட்டிமுனை, பதுளை, குருத்தலாவை என்றவாறு அவரை விட்டு விலகிக் கொண்டே சென்றேன்.

8. பெருமகன் ஒருவர்

முப்பது வயதுக்குப்பின், எனது வாழ்க்கை சேவை காரணமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தாலும் பிள்ளைப் பாசம் என்பது என் மனதில் ஊசலாடிக் கொண்டே இருந்தது. கையில் நம்மோடு ஒரு பிள்ளை வேண்டுமென்ற எண்ணம் என்னை உறுத்தியது. இவ்வேளையில் ஆப்தீன் என்னுடன் பழக ஆரம்பித்தார். இவரை என்னுடன் வைத்துக் கொள்ள மனம் நாடியது. இதை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு, ஆப்தீனுடைய தாயிடம் சென்று ஆப்தீனை என்னுடனேயே விட்டுவிடுமாறு கேட்டேன். அந்தத் தாயும் இதற்குப் பூரணமாகச் சம்மதித்தார். அன்றே ஆப்தீன் என் பெருமகன் போலாகி விட்டார். அன்று அவர் என் பாடசாலையில் எட்டாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பதுளைக்கு அமீரலி என்னைச் சந்திக்க வந்தபோது அவரிடம், 'இதோ உனக்கு ஒரு தம்பி, ஏற்றுக் கொள்வாயா?' என்று ஆப்தீனைக் காட்டிக் கேட்டேன். சந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டார். இருவரையும் வைத்து மஃரிப் தொழுது இறைவனிடம் பிரார்த்தித்தேன்.

அன்று முதல் என்னோடு கூட உணவருந்துவதும் நான் போகுமிடமெல்லாம் என்னுடன் கூட வருவதும் ஆப்தீனை. இவர் எஸ். எஸ். ஸி. சித்தியடைந்து தரா

தரப் பத்திரமற்ற ஆசிரியராகப் பண்டாரவளை சென். ஜோசப் கல்லூரிக்கு நியமனம் பெற்றார். அதன்பின் பதுளை சரஸ்வதி கனிஷ்ட வித்தியாலயத்திற்கு மாற்றப்பட்டு, அங்கிருந்து நான் குருத்தலாவையில் கடமைபுரியும்போது என்னுடன் வந்து சேர்ந்து உதவியாசிரியராகக் கடமை புரிந்தார். குருத்தலாவையில் கடமையாற்றும் போதே அட்டாளைச் சேனைப் பயிற்சிக் கல்லூரிக்குச் சென்றார். பயிற்சியை முடித்துக் கொண்டு ஆசிரியராகவே வாழ்க்கையை நடத்துகின்றார்.

குருத்தலாவையில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டு இருக்கும்போதே அவருடைய விவாகம் நடந்தது. இது ஒரு காதல் கல்யாணம். ஆரம்பத்தில் பேரை நட்பாக இருந்து வந்த தொடர்பு காதலாக மலர்ந்தது. இவ்விடயம் ஆரம்பத்தில் எனக்கு தெரியாமலேயே இருந்தது. ஆப்தீனின் தாய் இதையிட்டு என்னிடத்தில் முறையிட்டார். நான் ஆப்தீனிடம் “அப்படி ஏதும் தொடர்பு உண்டா? யார்? எங்கே” என்று கேட்டேன். ஆரம்பத்தில் ஆப்தீன் மறுத்து விட்டார்.

சில மாதங்கள் செல்ல அத்தொடர்பு வளர்ந்து வருவதாக அறிந்தேன். இவ்விடயத்தில் ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஆப்தீனிடம் ‘சரி, நீ காதலிக்கும் பெண்ணை எனக்குக் காட்டு, நான் பார்த்து பொருத்தமாக இருந்தால், அதையே செய்து வைக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் விட்டுவிடு’. என்றேன்.

ஒரு நாள் குருத்தலாவையிலிருந்து மாத்தளைக்கு என்னை அழைத்துச் சென்று பெண்ணைக் காட்டினார். பெண்ணும் பொருத்தமாகவே இருந்தது. ‘இப்

பெண்ணையே கல்யாணம் செய்து வைக்கிறேன். பொறுமையாக இரு,' என்று கூறினேன்.

1968-ஆம் ஆண்டு நானே முன்னின்று திருமணத்தை முடித்து வைத்தேன். அவ்வேளை அமீரலி மேற்படிப்புக்காக லண்டன் சென்றிருந்தார். அன்றிலிருந்து நானும் மாத்தளைக்கு போக வர இருந்தேன். ஓய்வு பெற்ற பின்னர் அதிகமாக எனது காலத்தை மாத்தளையிலேயே கழிக்கிறேன். இப்பொழுதும் மாத்தளையிலேதான் தங்கியுள்ளேன்.

ஆப்தீனுடைய மனைவி பரீதா, அவர்களது மக்கள் மூவருடனும் மிகவும் சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வருகின்றேன். என் இவ்வரலாற்றைக்கூட நான் கூற ஆப்தீனே எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்.

அமீரலி பேராதனை சர்வகலாசாலையில் பட்டம் பெற்று வெளிவந்ததும் எனக்கிருந்த ஒரே கவலை அவருக்கு ஒரு கல்யாணத்தை முடித்து வைக்கவேண்டுமென்பதே. சொந்தத்திலும் வெளியிலுமாகப் பல திருமணப் பேச்சுக்கள் வந்தன. நானாகவே இவை எதற்கும் முடிவு கொடுக்கவில்லை. எனது குடும்ப வாழ்க்கை உடைந்தது போல் அவருக்கும் ஒருநிலை ஏற்படக்கூடாது, என்ற எண்ணத்தை மனதில் வைத்துப் பொருத்தமான ஒரு பெண்ணைத் தேடுவதை அவருடையச் சொந்த விருப்பத்திற்கே விட்டுவிட்டேன்.

அதன்படி அவர் தாய் வழியையே தந்தை வழியையோ விரும்பாது தனிப்பட்ட முறையில் ஒரு நல்ல குடும்பத்தில் பெண் எடுக்கவேண்டுமென்று விரும்பினார்.

ஆரம்பத்திலே நான், அவருக்கு 'சொந்த ஊரான காத்தான்குடியிலே ஒரு பெண்ணை நீ தெரியவேண்டு'

மென்று அறிவுறுத்தியிருந்தேன். அதன்படி அவர் முதலியார் சின்னலெப்பை குடும்பத்திலிருந்து வந்த கல்யாணப் பேச்சையிட்டு ஆராயுமாறு என்னிடம் கூற, நான் என் மைத்துனர் ஜனாப் இராசா ஹாஜியா ரிடம் அப்பொறுப்பை ஒப்படைத்தேன். அவர் அதை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஒரு நாள் முதலியார் சின்ன லெப்பை, அவரது மருமகன் எ. எல். எ. இஸ்மாயில், ஜனாப் எம். பி. எம். காசீம் ஹாஜியார், பொத்துவில் ஐதுருஸ் மௌலானா ஆகியோர் குருத்தலாவைக்கு வந்து என்னைச் சந்தித்துக் கல்யாணப் பேச்சை ஆரம்பித்தனர். இக் கல்யாணத்தை அமீரலி விரும்பியிருப்பதாக நான் இராசா ஹாஜியார் மூலம் அறிந்தபடியால், சம்மதம் கொடுத்துவிட்டேன். நான் முதலியாரிடம் விடுத்த ஒரே வேண்டுகோள், அமீரலி எங்கு சென்றாலும் மனைவியையும் கூடப் போக விடவேண்டு மென்பதாகும். அதற்கு அவர் சம்மதித்து விட்டார். அதன்படி முதலியார் சின்ன லெப்பை அவர்களின் மருமகன் ஜனாப் எ. எல். எம். இஸ்மாயில் அவர்களது மூத்த மகளை அமீரலிக்கு நிச்சயார்த்தம் செய்ய மௌலானா பாத்திஹா ஓதினார்.

சம்பந்தனிடம் நான் பெண்ணைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கூறினேன். அவ்விதமே அவர் ஒழுங்கு செய்தார். முதலியார் வீட்டில் வைத்து மருமகன் ஹபீபாவைக் கண்டேன். நான் அவரிடம் :

‘மருமகன், எனக்கு ஒரே ஒரு மகன். நான் அவரை உம்மிடமே தருகிறேன். நீங்கள் சந்தோஷமாக வாழ்வதே என் விருப்பம். ஏற்றுக் கொள்வாயா?’ என்று கேட்டேன். அதற்கவர் ‘ஆம்’ என்று கூறினார்.

அதன் பின்னர் கல்யாணத்திற்காக ஒழுங்குகளைச் செய்யலானேன். முழுப்பொறுப்பையும் மைத்துனர் ஜனாப் இராசா ஹாஜியாரிடம் ஒப்படைத்திருந்தமையால் அவரே முன்னின்று நடத்தி வைத்தார். இந்த இடத்தில் காலம் சென்ற ஜனாப் எம். பி. எம். காசிம் ஹாஜியாரை என்னால் மறக்க முடியாது. அவரது வீட்டில் வைத்தே இத்திருமணம் நடைபெற்றது.

மருமகள் ஹபீபா நான் கூறியபடியே அமீரலி லண்டனுக்குச் செல்லும்போது அவரும் சென்றார். பின்னர் அவுஸ்திரேலியாவுக்குக் கலாநிதி பட்டப் படிப்புக்குச் சென்றபோதும் தனது மகனுடன் அங்கு சென்றார். இன்று அவர்கள் எல்லோரும் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்கின்றனர்.

இதை எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது, அமீரலி அவரது முயற்சியில் வெற்றி கண்டு அவுஸ்திரேலியா விலே மோர்டொக் (MURDOCH) சர்வகலாசாலையில் பதவி ஏற்றுள்ளதாக எனக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

கல்யாணமென்பது ஆயிரம் காலத்துப் பயிர். இதைக் கட்டாயத்தின் பேரிலோ மற்றவர்களின் தூண்டுதலினாலோ செய்ய முடியாது. அமீரலியின் விவாக விடயத்தில் ஒரு தகப்பன் பிள்ளைக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்ய நான்தவறவில்லை.

அமீரலியின் விவாக விடயத்தில் என் சொந்த மைத்துனர் ஜனாப் சுல்தான் அவர்களுக்குச் சற்று மனவருத்தம் ஏற்பட்டிருந்தது. காரணம் அவரது மகளை அமீரலிக்கு மணம் செய்து கொடுக்க முடியாது போனதாகும். இது சம்பந்தமாக நானும் இராசா ஹாஜியாரும் என் தமையன் மகள் சல்மாவும் அமீரலியிடம் கேட்க அவர் இதை விரும்பவில்லை, என கூறி விட்டார்.

இராசா ஹாஜியாரிடம் முழுப் பொறுப்பையும் கொடுத்திருந்தும் இராசா ஹாஜியார் தனது ஒரே மருமகன் அமீரலியின் அபிலாசையை நன்குணர்ந்து செயல்பட்டது என்னால் மறக்க முடியாது. இது விருந்தே இராசா ஹாஜியாரின் பெருந்தன்மையை உணர முடிகிறது.

9. குடும்பத் தலைவர்

'ஆலா பாலு' குடும்பத்திற்கு எனது தந்தையே குடும்பத் தலைவராக இருந்தார். நான் பத்து வயதினாக இருக்கும்போது, கண்ட 'காட்சியைக் கூறுகிறேன்.

எனது தந்தை கடையிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்ததும் தனது சுற்றத்தார்களைச் சந்திக்கச் செல்வார். தினமும் சுற்றத்தார்கள் வீட்டுக்கு வந்து போவார்கள். குடும்பத்தில் ஏற்படும் சுகதுக்கங்கள் யாவற்றிலும் முன்னின்று காரியமாற்றுவார். குடும்பத்திலேற்படும் பிணக்குகளை அவரே தீர்த்து வைப்பார். சிகரத்தில் பல தென்னை மர வளவுகள் அவருக்கிருந்தன. அவற்றுள் பலவற்றைத் தனது சுற்றத்தவர்களுக்கு இனமாகக் கொடுத்துள்ளார்.

அக்காலத்தில் முஸ்லிம்கள் தங்களைக்காட்டிக் கொள்ளக் கூடிய ஒரு தனி உடையிருந்தது. விசேடமான காலங்களில் அந்த உடையைப் பெரியார்கள் அணிந்து போவதைக் காணலாம். கிழக்கு மாகாண ஏஜன்ட்துரை காலத்திற்குக் காலம் கிராமங்களுக்கு வருவது வழக்கம். அவர் ஆங்கிலேயர். அவர் கிராமங்

களுக்கு வரப்போவதை வன்னியனார் மூலம் அறிந்து மக்கள் பந்தல் போட்டு அவரை வரவேற்பர்.

ஊர் பிரமுகர்கள் அங்கு வந்திருப்பர். அந்தப் பிரமுகர்களில் என் தந்தையும் இருப்பார். அவர் அணிந்து செல்லும் உடை இன்றும் என் கண்ணுக்குள் இருக்கிறது. மஞ்சள் வர்ண சாரம், கழுத்து முடிய கறுப்புக் கோட், துருக்கித் தொப்பி, இளம் பச்சை நிற நாலு பட்டையுள்ள மூக்குக் கண்ணாடி, கையில் பனையோலை விசிறி, காலில் தோல் செருப்பு, இந்த உடையோடு நின்றால் கையில் விசிறியில்லாமல் ரோட்டில் நிற்கமுடியாது.

இவர் அடிக்கடி வெற்றிலை போடுவது வழக்கம். எனது தாய் வெற்றிலை பாக்கை குடுக்கை உரலில் போட்டுத் துவைத்துக் கொடுப்பதைக் கண்டிருக்கிறேன்.

சாதாரண காலத்தில் வெள்ளை உடையே அதிகமாக அணிவார். வெற்றிலை போட்டு எச்சில் துப்பும் போது, வெள்ளைச் சட்டையில் சில நேரம் சிவப்புப் புள்ளிகள் விழும். அப்புள்ளிகளை மறைக்க அதன் மேல் கண்ணாம்பைத் தடவுவதைக் கண்டிருக்கிறேன்.

இவர் மிகவும் இரக்கக் குணமுள்ளவர். யார் வீட்டுக்கு வந்தாலும் உணவு கொடுக்காமல் அனுப்ப மாட்டார். பள்ளிக்கு இடைக்கிடை மௌலானாக்கள் வருவதுண்டு. அவர்களை எப்படியும் வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்து விடுவார். அவர்களுடன் பேசி மகிழ்வதில் இவருக்கொரு தனி இன்பம்.

இவருக்கு அறபு மொழி தெரியாது. சிலவேளை தமிழ் தெரியாத மௌலானாக்களும் வருவதுண்டு. தெரிந்த ஓரிரு அறபு சொற்களைக் கொண்டு எப்படியும் அவர்களோடு கதைத்துவிடுவதில் சமர்த்தராக இருந்தார்.

தன்னை ஒரு ஜவுளிக் கடை வியாபாரி என்று சொல்லிக் கொள்வார். என்றாலும் இவரது கடையில் பலசரக்குகளும் இருந்தன. இவருக்கு இந்த வியாபாரத்தோடு ஒரு கூட்டு வியாபாரமும் இருந்தது. சம்பாந்துறையிலிருந்து நெல்லை வாங்கி வண்டியில் ஏற்றிக் காத்தான்குடிக்கு அனுப்புவார். அவற்றை அவருடைய கூட்டு வியாபாரியும் நண்பருமான ஆனா மீயன்னா என்பவர் தனது கடையிற் சொரி நெல்லாகப் போட்டு தினமும் விற்பார். சாக்குகளை எடுத்துக் கொண்டு வண்டிக்காரர்கள் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவார்கள். அவர்கள் வண்டியையும் மாட்டையும் சின்னப் பள்ளி வளவில் கட்டி விட்டு காலைச் சாப்பாடு, மத்தியானச் சாப்பாடு இரண்டுக்கும் வீட்டுக்கே வருவார்கள். சாப்பாடு முடிந்து வண்டிகளை எடுத்துக் கொண்டு சம்பாந்துறைக்குப் போய்விடுவார்கள்.

இந்த ஆனா மீயன்னா என்பவர்தான் அமீரலியின் மாமனாரின் அப்பா.

எனது தந்தை வியாபார நோக்கமாக கொழும்புக்குப் போவார். அங்கிருந்து வரும்போது வீட்டுக்குத் தேவையான பல பொருட்களைக் கொண்டு வருவார். அதில் ஆனா மீயன்னாவுக்கும் கொடுப்பார். என் தந்தை வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்த செந்தோமஸ் சுவர் கடிகாரம் ஒன்று இன்றுமிருக்கிறது என்று அமீரலியின் மாமனார் சொல்லுவார்.

சில நேரங்களில் அமீரலிக்கு ஹப்பா எப்படி மனைவியாக வந்தார் என்று சிந்திப்பதுண்டு. என் தந்தையும் ஆனா மீயன்னாவும் கூட்டு வியாபாரம் செய்திருக்கிறார்கள். இதனால் இத் திருமணத்திற்கு இவர்

களே நிய்யத்து வைத்திருப்பார்கள் என்று சந்தோஷ மடைவேன்.

அமீரலியின் அப்பா சின்ன மரைக்கார் மீரா பள்ளியில் இரண்டாவது மரைக்கார் என்று குறிப்பிட்டேன். இவரும் ஒரு குடும்பத் தலைவன். இவர் வியாபாரியும் ஓர் உல்லாசப் பிரியருமாவார். மட்டக்களப்பில் கடை இருந்தது. குதிரை வண்டி, மோட்டார் வண்டி, திருக்கல் கரத்தை, பைசிக்கள், தோணி என்பன இவரது காலத்தில் இவரிடத்தில் மாறி மாறி இருந்தன. இவர் தனது போக்கு வரத்துக்காக பைசிக்களையே பாவித்தார்.

இந்தியாவரை பிரயாணம் செய்துள்ளார். அடிக் கடி உல்லாசப் பயணங்கள் போவார். சங்கீதத்தில் ஆர்வமுள்ளவர். இவருடைய ஆண் மக்கள் இருவரும் ஆர்மோனியம் வாசிப்பார்கள். பெருநாள் காலத்தில் இவரது இல்லத்தில் பாட்டு மஜ்லிஸ் நடக்கும்.

இவர் மிகவும் கவர்ச்சியான உடை உடுப்பார். பட்டுச் சாரன், கழுத்து மூடிய கோட், மூக்குக் கண்ணாடி, தலையில் வட்டத்தொப்பி, செருப்பு ஆகியன அணிந்து கோட் பக்கட்டிற் பல அளவிலுள்ள தங்கப் பவுண்களைக் கோத்துத் தொங்கவிட்டு மிக கம்பீரமாகத் தோற்றமளிப்பார்.

இவருக்கு இரு ஆண் மக்களும், மூன்று பெண்களு மிருந்தனர். தனது ஆண் மக்களுக்கு ஆங்கிலம் படிப்பிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையில் மட்டக்களப்பு மத்திய கல்லூரிக்கு அவர்களை அனுப்பி ஆங்கிலம் படிப்பித்தார். மூத்த மகளின் மகன்தான் அமீரலியின் தாய் முஹம்மது பாத்தும்மா.

பேத்தியாகிய முஹம்மது பாத்தும்மா மிகவும் அழகானவள். பெண்களே கண்டு மயங்கக் கூடிய பேரழகு படைத்தவள். அதனால் அவர் தந்தை காத்தான்குடியிலுள்ள பெண்கள் பாடசாலைக்கு அவரைப் படிப்பிக்க அனுப்புவதற்காக ஒரு ரிக்ஷா வண்டியை வாங்கி அதை இழுப்பதற்காக ஓர் ஆளையும் வைத்திருந்தார்.

முஹம்மது பாத்தும்மாவுக்கு இரண்டு சகோதரர்கள். அவர்கள் முஹம்மது சுல்தானும் இராசா ஹாஜியாருமாவர். தாய் காலஞ் சென்றதும் தந்தை குடும்பத்தைவிட்டு விலகி விட்டார். பிள்ளைகள் மூவரும் சின்ன மரைக்காரின் பாதுகாப்பிலேயே வளர்ந்தனர். தந்தை பிள்ளைகளைக் கேட்டு கோட்டிலே வழக்குத் தொடர்ந்தார். அவ்வழக்கிற் சின்ன மரைக்காரே வெற்றி பெற்றார்.

அந்த வழக்கைப் பேசிய அப்புக் காத்து 'அமீரலிலோ' என்ற சட்டத்தை எடுத்துக் காட்டியபடியால் தான் வழக்கில் வெற்றி பெற்றார் என்று சின்ன மரைக்கார் அடிக்கடி என்னிடம் கூறுவார்.

அமீரலி பிறந்ததும் பேரனுக்கு அமீரலி என்றே பெயர் வைக்கவேண்டுமென்று என்னிடம் சொன்னது சின்ன மரைக்கார்தான். பின்னர் அமீரலி என்றால் யார் என ஆராயத் தொடங்கினேன்.

அமீரலி என்பவர் இங்கிலாந்தில் பிரிவிசுவன்ஸிலில் ஓர் அங்கத்தவர் என்றும் 'ஸ்பிரிட் ஒப் இஸ்லாம்' என்ற நூலை எழுதியுள்ளார் என்றும் அறிந்து, அந்தப் புத்தகத்தை லேக்ஹவுஸ் மூலம் வரவழைத்து எனது மகன் அமீரலியின் பெயரை அதில் எழுதி ஞாபகார்த்தமாக அலுமாரியில் வைத்திருந்தேன்.

சின்ன மரைக்காருக்கு ஒல்லிக்குளத்திலும், ஐந்தாம் கட்டையிலும் இரண்டு வளவுகள் இருந்தன. ஐந்தாம் கட்டையிலிருந்த வளவு முழுவதிலும் மரமுந்திரி செழித்து வளர்ந்திருந்தன. அந்த வளவில் ஒரு கல்வீடு கட்டி அவ்வீட்டுக்கு 'நூர் ஜஹான்' என்று பெயர் வைத்திருந்தார். அந்த வீட்டிலேயே அதிகமாக ஒய்வெடுப்பார். 'நூர் ஜஹான்' தான் அவரது உல்லாச மாளிகையாக இருந்தது. கடைசிவரையும் அதிலேயே இருந்து காலமானார்.

அந்த வளவு அவர் பட்ட கடன் காரணமாக பின்னர் விற்கப்பட்டு விட்டது.

சின்ன மரைக்காரை 'பழமொழிக் கொட்டு' என்று அழைப்பார். ஏனெனில், அவர் பேசத் தொடங்கினால் பழமொழிகள் உதிரும். கேட்பவரைச் சிரிக்க வைத்து விடும். இதனாலே இவரை எந்தச் சபைக்கும் அழைப்பார்கள். சபையைக் கலகலப்பாக்கி விடுவார். இந்த வல்லபம் இவரது இளைய மகன் இப்ரஹீம் மரைக்காருக்குண்டு.

சின்ன மரைக்காரின் தமையன் ஹஜ்ஜி முஹம்மது ஆலிம் ஹாஜியார். இவர் ஒரு நிலச் சொந்தக்காரர். சங்கீதப் பிரியர். குரலெடுத்து இனிமையாகப் பாடுவார். அதே போல் இனிமையாகக் கிறுத்தும் ஒதுவார்.

இவரது முதலாம் தாரத்தால் பிள்ளைகள் இல்லை. நான் அமீரலியின் தாயைத் திருமணம் செய்யும் போது, இவர் முதலாம் தாரத்துடனே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

சின்னமரைக்காரது வீடு, இவரது வீடு, எனது தந்தையின் வீடு, அமீரலி பிறந்த வீடு எல்லாம் காத்தான்குடி பழைய தெரு பாடசாலையைச் சுற்றியே அமைந்திருந்தன.

10. முஹம்மது பாத்தும்மா

அமீரலியின் தாய் முஹம்மது பாத்தும்மாவை வீட்டில் 'பொம்பிளைப்பிள்ளை' என்று செல்லமாக அழைப்பார்கள்.

சிறு வயதிலிருந்தே அவரை எனக்குத் தெரியும்.

பாத்தும்மாவுக்குப் பத்து வயதிருக்கும். எனது வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருவாள். என்னோடு அன்பாகப் பழகுவாள்.

அழகுக்கு அழகு செய்யும் தங்கச்சிலை போலவளிருந்தாள். நான் இப்பிள்ளையைப் பற்றி எந்த விதமான சிந்தனையும்ற்றவகைவே இருந்தேன்.

உடதலவினைக்கு நியமனம் வந்து முதலாவது பயணம் புறப்படும்போது என்னோடு கூட இருந்து சாப்பிட்டவரும் அவர்தான்.

எனது வாழ்க்கையில் விரக்தி வரக்கூடிய பல விடயங்கள் எனது இருபத்தோராவது வயதிலே ஏற்பட்டன.

எனது உற்ற நண்பன் இப்ராஹீம் மரைக்கார் ஓய்வு நேரங்களை என்னுடனேயே கழிப்பார்.

அவர் ஒரு வியாபாரி. நான் ஒரு மாணவன்.

எனது மூத்த சகோதரர் இஸ்மாயில், இப்ராஹீம் மரைக்காரின் மூத்த சகோதரியை விவாகம் செய்திருந்தார்.

இனைய சகோதரி ஹலீமா பீபி.

16 வயதிருக்கும். அவரை நான் திருமணம் செய்ய விரும்பினேன்.

இப்ராஹீம் மரைக்காருக்கு விருப்பம். சின்ன மரைக்காருக்கு ஓர்ள்வு விருப்பம்.

எனது தமையன் முஹம்மது இஸ்மாயில் இதை முழுமையாக எதிர்த்தார். ஒரே குடும்பத்திலுள்ள அண்ணனும் தம்பியும் ஒரே குடும்பத்திலுள்ள அக்காவையும் தங்கையையும் மணப்பது நல்லதல்ல என்பதே அவர் எதிர்க்கக் காரணம்.

சின்ன மரைக்காரோ குடும்பத்துக்குள் ஏன் சண்டையும் சச்சரவும் என நினைத்து பீபியை வேறு இடத்தில் திருமணம் முடித்து வைத்து விட்டார்.

பின்னர் பாத்தும்மா வீட்டுக்கு வந்து என்னோடு பழகுவதை நிறுத்திக் கொண்டார். எனது வாழ்க்கையிற் பல ஏமாற்றங்களும் மனவேதனைகளும் நிம்மதியற்ற நிலையும் ஏற்பட்டன.

தமையன்மார்களின் வற்புறுத்தலின் காரணமாக எனக்கு விருப்பமில்லாத ஒரு பெண்ணை விவாகம் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டேன்.

இதனால் இரண்டு வருடம் எனது வாழ்க்கை இருள் மயமாகக் கழிந்தது. இப்ரூஹீம் மரைக்காரும் எவ்வித ஆறுதலும் சொல்ல முடியாமல் திண்டாடினார். இறுதியில் அவரே,

‘நான் ஒரு திட்டம் வைத்துள்ளேன். அதை உங்களுக்குச் சொல்லுவேன்’ என்று கூறினார்.

ஒருமுறை விடுமுறையில் வீட்டுக்கு வந்தேன். இப்ரூஹீம் மரைக்காரைச் சந்திக்கச் சென்றேன். அவர் காய்ச்சல் காரணமாக வீட்டில் படுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

‘வந்து விட்டீரா’ என்றார்.

சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். பாத்தும்மாவை அழைத்து, தேநீர் கொண்டு வருமாறு கூறினார்.

பாத்தும்மா தேநீரை டீபோவில் வைத்து விட்டுத் திரும்பும்போது, அவர் பாத்தும்மாவின் கையைப் பிடித்து என்னை அவளது கையைப் பிடிக்கும்படி சொன்னார். நான் கையைப் பிடிக்க அவள் திமிறிக் கொண்டு ஓடிவிட்டாள். பின்னர் நான் பாத்தும் மாவை மணவறையில் வைத்துத்தான் கண்டேன்.

“தோழியின் கழுத்தில் தாலி” என்ற கதையாகவே முடிந்தது. அவள் அழகே உருவானவள். பெண்களே கண்டு அதிசயிக்கும் பேரழகி.

நளினமான கதை; யாரையும் சிரிக்க வைக்கக் கூடிய பேச்சு; குறுப்புத்தனம்; இவற்றோடு இனிமையாகப் பாடக்கூடிய குரல். இந்த நிலையில் யார்தான் மயங்கமாட்டார்கள்?

ஐந்து வருடங்கள் எந்தக் கவலையுமின்றி என் வாழ்க்கை ஓர் இன்பகரமான வாழ்க்கையாகவே கழிந்தது.

அவள், இரு ஆண் செல்வங்களைத் தந்துவிட்டு இவ் வுலகையே விட்டுப் பிரிந்தாள். நான் ஊண் உறக்க மின்றித் தவித்தேன். அந்த வீட்டில் எதையும் என் கண்ணால் பார்க்க முடியவில்லை.

என் தாயே எனக்குக் காவல். இளைய மகனும் தாய் வழியே சென்று விட்டான். அமீரலி மாத்திரமே மீதி. வயது ஒன்றரை.

என் தாயார் அமீரலியை எனக்குக் காட்டுவார். “நீ இப்படி இருந்தால், இப்பிள்ளையை யார் வளர்ப்பது?” இந்தக் கேள்வியை அடிக்கடி என்னிடம் கேட்டு அமீரலியை என் மடியில் இருத்துவார். அவனது சிரிப்பும் மழலை மொழியும் என்னை வாழ வைத்தன. இந்த ஐந்து வருட வாழ்க்கையைவிட்டு ஒரு காவியமே

எழுதலாம். அதை என்னால் எழுதமுடியாது. எனக்கு இன்று அறுபத்தெட்டு வயது. இந்தக் குறிப்புகளை அழுது கொண்டே சொல்கிறேன். இந்த வரலாற்றை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ஆப்தீனால் கூட தாங்க முடியாத நிலையில் இவ்வளவு போதும் என்று கூறி விட்டார்.

சின்ன மரைக்கார் என்னுடைய பரிதாப நிலையையும் அமீரலியின் நிலையையும்றிந்து அவரே எனக்கொரு விவாகத்தைச் செய்வித்தார்.

முதலாவது தாரம், மற்றது வாரம் என்றவாறு சோபிக்காத நான்கு வருட வாழ்க்கையைக் கண்டு, அவர்களாகவே பிரிந்து விட்டார்கள். அவ்விதம் பிரிந்து வந்த நான் மறுநாளே அமீரலியின் விருத்த சேதன கடமையை முடித்து,

‘மகன், நான் இனி விவாகம் செய்யப்போவதில்லை. உன் கல்வியையும் உன் நல்வாழ்வையும் காண்பதுதான் என் வாழ்க்கையின் இலட்சியம்’ என்று மகனிடம் கூறினேன்.

இந்த இலட்சியத்தின் அடிப்படையிலேதான் இன்றுவரை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். என் கவிதை ஊற்றுக்குக் கால் பாத்தும்மாதான்.

11. உற்ற நண்பர்கள்

இன்றைக்கு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் காத்தான்குடியில் ஆங்கில அறிவு பெற்றவர்களைக் காண்பதரிது. ஆங்கிலம் தெரிந்த ஒரு சிலரும் ஐந்தாம் வகுப்பு வரைதான் படித்திருந்தனர்.

சர்வகலாசாலைக்குப் போகக் கூடிய நிலையில் யாரும் இருக்கவில்லை. முதன் முதல் எஸ். எஸ். சி.யில்

சித்தியடைந்தவர்களிருவர்; ஒருவர் எனது சம்பந்தன் ஜனாப் எ.எல்.எம். இஸ்மாயில். மற்றவர் ஜனாப் நூஹு லெப்பை. இவர் என் தோழன். இவரைப் பற்றி நான் சொல்லாது போனால், என் வரலாறே முழுமை பெற்றதாகாது.

இவரை எப்படியாவது சர்வகலாசாலைக்குள் நுழைக்கவேண்டுமென்று பெரும் முயற்சியெடுத்தேன். அதற்காகப் பல உதவிகளையும் செய்தேன். அவருக்கு அவ்வேளையில் பதினெட்டு வயதிருக்கும். சர்வகலாசாலைப் பரீட்சைக்குப் படிப்பதற்காக யாழ்ப்பாணம் வரை சென்றார். இவ்வளவு தூரம் முயற்சித்தும் வெற்றி பெறவில்லை.

எம்மிருவருக்குமிடையிலான நட்பு மிக நெருக்கமானது. இவரது திருமணத்திற்குப் பெண்ணைத் தெரிய வேண்டிய பொறுப்பை நானே ஏற்கவேண்டியிருந்தது. இதிலிருந்து எமது நட்பின் நெருக்கத்தை அறியலாம்.

ஒருமுறை இவருடைய தேவையினிமித்தம் ஸேர் ராசீக் பரீதைக் காண்பதற்காகக் கொழும்புக்குச் சென்றேன். அவ்வேளை என்னை அழைத்துக் கொண்டு பெம்புறுக் கலாசாலைக்குச் சென்றார். அக்கலாசாலையில் எனது சம்பந்தன் படித்துக் கொண்டிருந்தார். சம்பந்தனோடு பேசினேன். என்ன பேசினேன் என்பது ஞாபகத்திலில்லை.

அதிகமாக என் ஓய்வு நேரம் ஜனாப் நூஹு லெப்பையோடுதான் கழியும். நான் அவருடைய வீட்டுக்குப் போவேன். அவர் என் வீட்டுக்கு வருவார். மாலையில் இருவரும் கடற்கரைக்குப் போவோம்.

நாங்களிவரும் நண்பர்களாக இருப்பதையிட்டு அமீரலி அறிவார்.

காத்தான்குடியில் முதலியார் சின்ன லெப்பைக் குடும்பத்திலே இவர் விவாகஞ் செய்தார். தனக்குப் பிறக்கும் முதற் குழந்தை பெண்ணாக இருந்தால் அமீரலிக்கே விவாகஞ் செய்து வைக்க வேண்டும், என்று என்னிடத்தில் அடிக்கடி கூறுவார்.

அல்லாஹ்வின் நாட்டம் வேறாக இருந்தது. தலைப் பிள்ளை ஆண் பிள்ளையாகப் பிறந்தது. அவருடைய மனதிலிருந்த அந்த எண்ணத்தைச் சாந்தப்படுத்துவதற்காக அவருடைய மகனுக்கு எனது மகன் அமீரலியுடைய பெயரை வைத்து ஆறுதலடைந்தார்.

இந்த அமீரலி இன்று ஓர் ஆசிரியனாகக் கடமையாற்றுகிறார். எனது உற்ற நண்பரான நூஹு லெப்பை இளமையிலேயே காலமாகி விட்டார்.

நற்பிட்டிமுனையில் ஆசிரியனாகக் கடமையாற்றும் போது, கல்முனையில் ஜனாப் எம். எம். முஹம்மது அவர்களின் கடையிலேதான் தங்கியிருந்தேன். அவருக்கு ஓரளவு ஆங்கிலம் தெரியும்.

நான்கு வருடகாலம் நாங்களிவரும் நண்பர்களாக இருந்தோம். அவர் ஒரு வியாபாரியாக இருந்தும் எப்படியாவது தமது பிள்ளைகளைச் சர்வகலாசாலைக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்ற எண்ணமுடையவராகவே இருந்தார்.

நான் முன் கூறியதுபோல், நண்பர் ஜனாப் எ. எம். எ. அஸீஸ் அவர்களின் தலைமையின்கீழ் உருவாக்கப்பட்ட, முஸ்லிம் முன்னேற்றச் சங்கத்தின் இணைச் செயலாளர்.

விடுமுறை நாட்களில் அவர் வீட்டிலிருக்கும்போது அவரைச் சந்திக்கச் செல்வது வழக்கம்.

கல்முனையிலிருந்து நான் மாற்றம் பெற்றபோதிலும் எங்கள் இருவரது தொடர்பு குறைந்த போதிலும், நினைவுகள் மாறவில்லை.

அவருடைய எண்ணம்போல் அவரது மக்களிருவர் பேராதனை சர்வகலாசாலையில் விரிவுரையாளர்களாக இருப்பதைக் கேட்டு நான் பெரும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

12. கவிஞன்

ஆரம்பத்திலிருந்தே எனக்கு ஞாபக சக்தி அதிகம். இந்த வல்லபம் என் தந்தைக்கு மிருந்தது. அவருடைய தமையனுக்கு மிருந்தது. எனது மூத்த தமையன் வியாபாரியாக இருந்தாலும் கதைக்கும்போது செய்யுள்களை எடுத்து உதாரணங் காட்டி நயம்படப் பேசுவார்.

நான் பாலர் வகுப்பிலிருந்து ஆசிரியர் பயிற்சி முடியும் வரை படித்த எல்லாச் செய்யுள்களையும் மனனம் செய்தேன். அவையெல்லாம் இன்றும் நினைவிலுண்டு.

நான் ஏழாந் தரத்திற் படிக்கும்போது எனக்குத் தமிழார்வத்தை ஊட்டி விட்டவர் திரு கண்ணப்ப ராவார். அப்போது திரு சர்மா என்பவர் எழுதிய தமிழ் இலக்கியம் தான் பாட நூலாக இருந்தது. அதில் உரைநடை செய்யுள் நடை இரண்டும் இருந்தன. செய்யுள் நடையிலிருந்த எல்லாச் செய்யுள்களையும் மனனஞ் செய்தேன்.

திரு கண்ணப்பர் செய்யுட்களை நயம்படப் படிப்பிப்பார். நான் படித்த இலக்கியப் புத்தகத்தில் நடைதம் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. என்னோடு கூடப்

படித்த ஒரு தமிழ் மாணவன் நடைதச் செய்யுள்களைப் பண்ணோடு இசைத்துப் பாடுவார். இது எனதார் வத்தை மேலும் தூண்டியது. ஒருநாள் திரு கண்ணப்ப ஆசிரியர்,

‘நடைதப் புத்தகமொன்றை வாங்கி வந்தால் பின்நேரங்களிற் படிப்பிப்பேன்’ என்றார்.

நான் தந்தையிடம் கூறி இந்தியாவிலிருந்து ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் படித்தேன்.

ஆசிரியர் பிரவேசப் பரீட்சைக்கும், பயிற்சி வகுப் பிலும் எனக்குத் தமிழ் இலக்கியத்தைக் கற்பித்தவர் கள் பால பண்டிதர் நாகமணி அவர்களும் அவரது தமையன் பண்டிதர் சபாபதியுமாவார். திரு சபாபதி அவர்கள் பயிற்சிக்கலாசாலையில் தமிழ் விரிவுரையாள ராக இருந்தார்.

இவர்தான் தமிழ் இலக்கியத்தில் எனக்கு ஆர்வத்தை ஊட்டி விட்டவர். அப்போது, மேற்கூறிய இரு வகுப்புக்களிலும் பாடப்புத்தகமாக இருந்தவை, சொல்லின் செல்வர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை எழுதிய நூல்கள்தான். சிலப்பதிகார நூல் நயம், திருக்குறள் நூல் நயம், துளாமணி நூல் நயம் ஆகியவையாகும். இந்நூல்களை வாசிக்கும்போது, அவற்றை அப்படியே பாடமாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் எவருக்கும் எழும். அவ்வளவுக்குச் சொல்லடுக்கும் இசையும் கலந்த அழகிய தமிழ் வசன நடை.

‘பூவார் சோலை மயிலாட, புரிந்து குயில்கள் இசை பாட, காமர் மாலை அருகசைய காவேரியாறு கண்ணுக் கினியதாய் நடந்து சென்றது’ எனும் வசனம் இன்றும் என் செவியில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

எனது தமையன் முஹம்மது இஸ்மாயில் ஆசிரியர், பிரவேச பண்டித பரீட்சையில் சித்தியடைந்தவர். இவருக்கு ஆங்கில அறிவு இல்லை. தமிழிலுள்ள புராணங்கள், நன்னூல், தொல்காப்பியம், யாப்பிலக்கணம், அணியிலக்கணம் ஆகிய நூல்களிலிருந்து மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பேரகராதி ஈராக எல்லாம் தன்னிடம் வைத்திருந்தார். இஸ்லாமிய இலக்கியப் புராண நூல்களும் அவரிடத்திலிருந்தன. ஜனாபா. தாலூத் ஷா எழுதிய எல்லா நூல்களையும் வைத்திருந்தார்.

நான், இவர் வைத்திருந்த நூல்களைக் கொண்டே தமிழறிவை வளர்த்தேன்.

இவ்விதமிவர் தமிழறிவைப் பெற்றிருந்தும் கவிதை பாடக் கூடிய ஆற்றல் பெற்றிருக்கவில்லை. எனது கவிதைகள் தாருல் இஸ்லாத்தில் வெளிவந்ததும் வியப்புற்று எல்லாக் கவிதைகளையும் அவரே பெரிய கொப்பியில் தன் கையாலேயே எழுதி வைத்திருந்தார்.

இவரது நூல்கள் யாவும் இவரது மரணத்தின்பின் கவனிக்கப்படாமல் விடப்பட்டதால், அங்குமிங்கும் சிதறிவிட்டன.

பேரகராதி, சீரூப்புராணம், இராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தா காண்டம் ஆகிய மூன்று நூல்களையும் அமீரலி தனது புத்தக அலுமாரியில் வைத்திருப்பதைக் கண்டேன்.

முதன்முதல் நான் கவிதை பாடத் தொடங்கியது உடதலவிண்ணையில் ஆசிரியராக இருக்கும்போதுதான். என் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சோகத்தின் காரணமாக தந்தையை நினைந்து அவரின் மீதே இரங்கற் பாக்களை

முதலிற் பாடினேன். அவை குறைந்தது நூறு பாக்களாவது இருக்கும்.

எனது வாழ்க்கை ஒரே தொடராகச் செல்லாமையால் அந்த கவிதைப் பிரதிகள் எங்கெங்கு சிதறினவோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், ஞாபகத்திலுள்ள இரு பாடல்களை இங்கு தருகிறேன்.

மதியிணையழித்து மருளுளத் துறுத்தும்
 மதுவினை அருந்திநீ ரறியீர்
 சதிவினையுறுத்தச் சமித்திடும் குணத்தைச்
 சாந்துணை யுங்கொள விருந்தீர்
 திதியிணைமறந்து தினைத்துணைத் தானும்
 திறம்புதும் வினையிழைத் தறியீர்
 பதியிருள்தினிய புரிந்தநின் பண்பைப்
 பகர்ந்திடிற் பதகனும் பரிவான்.

வேறு

வைகறையிற் துயிலெழுவிர் வணங்காநிற்பீர்
 வந்தனையின் வேளைதனை வழுவாதேற்பீர்
 செய்வினையென் றுலுமதைத் தேராச்செய்யீர்
 சீர் தூக்கிப் பார்த்துநெறி தெளிந்தேசெய்வீர்
 மெய்வருத்தம் பாரீர்நும் தமரர்நோக்கி
 மேவியேநீர் குறைதீர்ந்து வருதல்செய்வீர்
 எய்திருந்தி ரென்றிருந்தோ மடியேங்களும்மை
 என்றுகொலோ கண்குளிரக் காணும்நாளே.

வேறு

பற்றிறக் கலையறிந்த பண்டிதரி னுமேலாய்க்
 கற்றிருந்தாய் சொற்சிறந்தாய் கருவூலம்
 போன்றிருந்தாய்
 இற்பிறப்பி லேவளர்ந்தாயென்றந்தாயென்செய்வேன்
 மற்றிருந் தழுவேனோ மாண்புடையாய் மாணேனே.

பேரோங்கு கண்ணியனே பெட்புடையாய் பேறுடைய
 சீரோங்கு நற்றவத்தோய் சீமானே சேமமுடன்
 நேரோங்கா நின்றேங்கு நின்னுடைய நன்றியுள
 பேரோம்பா மாபாவி பேதுறுவேன் பெம்மானே.

அன்று என்நிலை பற்றி,

தாய்வாயிற் சொற்கேளேன் தன்ஞயத்
 தோடணையேன் தகைசிறந்த
 ஆய்வாரைப் போய்ச்சேரேன் அழுவாரோ
 டமுவேனே ஐயோ பாவி
 காய்வானைக் கைவாங்கிக் காயாத
 மாமரம்போற் கவறலுற்றேன்
 ஆயாத வாள்வினையை ஆற்றாதீர்
 அம்மனைமீர் அறைகின்றேனே.

வேறு சில கவிதைகளையும் நினைவிலிருந்து எழுது
 கிறேன்.

என் குரு முஹம்மது இஸ்மாயில் ஆலிம் பேரில்
 பாடிய இரங்கற் பாக்களில் சில:

தெண்டிரைக் கடலைச் சார்ந்த
 தேங்கனிச் சோலைச் சாரல்
 வண்டின முரல்வெண் டோட்டு
 வாய்நெகிழ்ந் தழுது சிந்தத்
 தண்டொடு விளங்குந் தாழை
 நீழலிற் றரித்துத் தானாய்ப்
 பண்டைய வழமை பாடிப்
 பரவச மடையும் சீரான்.

பாடையிற் சிறந்த பார்சிப்
 பழக்கமும் பகர்ந்த ஊர்துப்
 பாடையிற் பழக்கமும் தொல்
 பாடையாய் அறபி என்னும்

பாடையிற் பழக்கமும் செம்
பைந்தமிழ் பழக்கமு மேல்
பாடையிற் பான்மை மீக்கொள்
பழமறை யோது நாவான்.

ஆய்கதிர் பரப்பு ஞாயி
றகல்விசும் பிருந்து போக்காய்ப்
போயது போன்று நீயும்
போயினை பொன்றுங் காலம்
தாயினை யன்ன நின்றன்
தயையினை வதனந் தன்னை
நாயினுங் கடையேன் அந்த
நாளினும் கண்டே னல்லேன்.

இயற்கை வருணனை

வண்டின முரலவாட வழிதொறு மஞ்ஞை கூவ
மண்டிடக் குயில்கள் செய்ய மலரிடை நறவ நாற
உண்டிடப் பழுத்த மாதி யுறைந்திடப் புளிநங் கிள்ளை
மண்டினிந் தனில மாந்தர் மகிழ்வுறப் பேசஞ்சோலை.

இறைவனைப் பற்றிச் சந்த விருத்தம்

அங்குமில்லை இங்குமில்லை உங்குமில்லை என்றுந்
எங்கணும் செறிந்துநிற்பை என்றிராத புன்மையேம்
எங்கிருந்து மெங்கிருந்து நோக்கினு மெமக்கெதிர்
அங்கிருந்து நோக்குவை யுன்னோக்கினைப்பி
னோக்கிலேம்.

அன்றிருந்த வேதமுன்றும் நின்றுசென்று போயின
அன்றிருந்த சொற்களு மதிற்பிறந்த சொற்களும்
சென்றிருந்த சொற்களும்நீ சேர்த்துமறை யாக்கிய
இன்றிருந் திவங்குரு ஆணைந்த நாயனே.

பாத்தும்மாவின் பிரிவு

வானுறு மதியை அடைந்ததுன் வதனம்
வையக மடைந்ததுன் சீர்த்தி

கானுறு மயிலை அடைந்ததுன் சாயல்
கற்பக மடைந்தன கரங்கள்

தேனுறு மொழிகள் அடைந்தன வழதம்
செம்மணற் புகுந்ததுன் மேனி

யானுமீம் மகரு மெவ்விடம் புகுவேம்
என்னுளங் கொண்ட நாயகியே.

இவ்விதம் தமிழ் இலக்கியங்களையும் செய்யுள்களையும் வாசித்து நயந்துக் கொண்டிருந்த நான் மரபுக் கவிதைகளையே பாடிக் கொண்டிருந்தேன்.

இரண்டாவது உலகப்போர் தொடங்கியதும் எனது கவிதைப் போக்கும் மாறத் தொடங்கியது. பாரதி பாடல்களைப் போன்று செந்தமிழ்க் கவிதைகளை இஸ்லாமிய தத்துவம், பாகிஸ்தான் என்ற உணர்ச்சியில் பல கவிதைகளை இயற்றி தாருல் இஸ்லாம் பத்திரிகைக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். அவற்றுள் சில தணிக்கை செய்யப்பட்டன. தணிக்கை செய்யப்படாத கவிதைகளில் ஒன்றை ஞாபகத்திலிருந்து தருகின்றேன். இக் கவிதைகளில் இரண்டடிகளே நினைவிலுள்ளன.

பல்லவி

ஏனிந்த வீண்மனத் தூக்கம்

நீரே எண்ணிப்பாரும் வரும் ஆயிரமேக்கம்

—ஏனிந்த

அநுபல்லவி

ஆயிர முண்டிங்கு சாதியென் ரூலவை
அத்தனைக் கும்பாது காப்பது வேண்டும்,

நாயினைப் போற்சண்டை தான்பிடித் தாடவோ?
 நாயினும் கேவல மாயிங்கு வாழவோ?
 வாயினிற் பூட்டிட்டு வண்டி யிழுக்கவோ?
 வாழும் நிலைவரின் வேறென்ன செய்குவீர்?
 —ஏனிந்த

சரணம்

பாரத நாடெங்கள் நாடெனப் பாடியும்
 பாரினி லேசிறந் தபுகழ் தேடியும்
 தூர சகோதரர் தூக்கிப் புகழ்ந்திடச்
 சுந்தர மானவோர் தாஜ்மஹால் கட்டியும்
 வீர சகோதர ராய்ப்பிற நாட்டினில்
 வீரம் புரிந்தெதிர்ப் பார்களை வீழ்த்தியும்
 ஆரமுடன் வரும் அன்புள எங்களை
 அந்நிய ரென்றிடில் ஆர்மனம் வேகுறா?—ஏனிந்த
 கோடிகோடி பொன்கள் கொட்டி யிருக்கிறோம்
 கோபுரம் பற்பல கட்டி யிருக்கிறோம்
 நாடது காத்திட நாங்கள்முன் னிற்கிறோம்
 நாலாயி ரங்காதம் போய்ரத்தஞ் சிந்தியே
 தேடியே ஆயிரம் தீமைகள் நீக்கிறோம்
 தேவைகள் வந்திடிற் தீர உழைக்கிறோம்
 கூடியே சோதரர் போல நடக்கிறோம்
 கும்பிட்டு வாழெனக் கூறுகின்ற ரெனில்-ஏனிந்த

13. ஆங்கில அறிவு

ஆசிரியர் பயிற்சிக்குச் சென்றபோது எங்களுக்கு
 ஆங்கிலம் கற்பித்தவர் பாதிரியார் மெரியட் ஐயர்.
 ஆரம்பத்தில் காத்தான்குடி பழைய தெரு பாடசாலை
 யில் நான் எட்டாம் வகுப்புப் படிக்கும்போது பின்
 னேரங்களில் ஆங்கில வகுப்பு நடைபெற்றது. அந்த
 வகுப்பில் படிக்க மாதம் ஐம்பது சதம் கட்டவேண்டும்.

இதை அரசாங்கமே நடத்தியது. அவ்வகுப்பில் நான் முதலாந் தரம் வரையும் படித்தேன். அப்பாற் பயிற்சிப் பாடசாலையில் ஆங்கிலம் படிப்பிக்கப்பட்டாலும் அது ஒரு பாடமாக ஒழுங்காகக் கற்பிக்கப்படவில்லை. பாதிரியார் பின்னேரங்களில் அதை ஒரு பொழுது போக்காகவே நடத்தி வந்தார்.

பயிற்சி முடிந்து ஆசிரியனாகக் கடமையேற்று உடதலவிண்ணைக்கு வந்த போதும் நான் ஆங்கிலத்தில் அவ்வளவு அக்கறை கொள்ளவில்லை. பின்னர் நற்பிட்டிமுனைப் பாடசாலைக்கு மாறியதும் எஸ்.எஸ்.ஸி. மாணவர்களுக்குப் புவியியல், ஆரம்ப கணிதம் இவ்வி ரண் டை யும் படிப்பிக்க அப்பாடங்களுக்குரிய ஆங்கில நூல்களைக் கைநூலாகக் கொண்டு ஓரளவு மொழிபெயர்த்துப் படிப்பித்தேன். அப்போதும் ஆங்கிலம் கற்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் உதிக்கவில்லை.

தலைமையாசிரியராகப் பதுளைப் பாடசாலைக்கு மாற்றப்பட்டதும் எப்படியும் ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் என்னைத் தூண்டியது. ஏனெனில் எனது நண்பர்கள் எல்லோரும் ஆங்கிலத்தில் பேச, எழுதக் கூடிய தகுதியுள்ளவர்களாக இருந்தனர். பாடசாலையைத் தரிசிக்க வரும் அதிகாரிகளும் ஆங்கிலத்திலேயே பேசுவர். அரசாங்கக் கடிதத் தொடர்புகள் யாவும் ஆங்கிலத்திலேயே நடைபெற்றன. ஆங்கில அறிவின்றி ஒரு தலைமையாசியர் கௌரவமாகக் கடமையாற்ற முடியா தென்று கண்டேன்.

பாடசாலையை முன்னேற்றுவதற்காக நான் சில வருடங்கள் ஆங்கிலத்தைப் பற்றி 'சிந்திக்காமல் பாடசாலையை ஒரு நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று பாடுபட்டேன்.

ஓரளவுக்குப் பாடசாலை வேலையில் மனம் திருப்தி அடைந்ததும் ஆங்கிலத்தை சுய முயற்சியால் கற்க வேண்டுமென்று எண்ணினேன். அதற்குத் தேவைப்பட்ட நூல்களை வாங்கினேன். ஓய்வு நேரங்களில் கற்று வந்தேன்.

எஸ். எஸ். ஷி. தரத்திற்கு ஆங்கில அறிவைப் பெற்றதும், இலக்கணத்தைக் கற்பதற்காக அப்போ திருந்த வட்டார வித்தியாதரிசி திரு. எம். நாகலிங்கம் அவர்களது உதவியை நாடினேன். அவர் மூலம் இலக்கணத்தைக் கற்றேன். அப்போதிருந்த பெரும்பாக வித்தியாதரிசி திரு. எ. இரத்னாயகா தமிழ்ப் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையில் தமிழைப் படிப்பிக்குமாறு என்னைக் கேட்டார். அதற்கிணங்கி அவருக்குத் தமிழ் கற்பித்தேன். அத்துடன் நான் ஆங்கிலத்தில் எழுதும் கட்டுரைகளை அவரிடம் கொடுத்துத் திருத்தி எடுத்தேன்.

பின்னர் 1950-ஆம் ஆண்டு ஆங்கில மொழி மூலம் எஸ். எஸ். ஷி. பரீட்சையில் சித்தியடைந்தேன். ஆங்கிலத்தை, என்னிடம் படித்த எஸ். எஸ். ஷி. வகுப்பு மாணவர்களுக்கும், ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டுமென்று விரும்பிய உதவி ஆசிரியர்களுக்கும் நானே படிப்பித்தேன். அவ்விதம் படித்த ஓராசிரியர், தான் பி. எ., வரையும் சித்தியடைந்ததாக யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்து என்னிடம் கூறினார்.

தொடர்ந்து அதே வேகத்தில் எச். எஸ். ஷி. படித்தேன். அதில் மூன்று பாடங்களிற் சித்தியடைந்தேன்.

இதையடுத்து என் மனதில் ஓர் எண்ணம் ஏற்பட்டது. மகனும் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்; அவரைச் சர்வகலாசாலைக்கு அனுப்பவேண்டிய பொறுப்பு எனக்கிருந்தது. நான் சர்வகலாசாலைக்குப்

போனால், எனது மகனது முன்னேற்றம் தடைப்பட இடமுண்டு எனக்கருதி சர்வகலாசாலைக்குச் செல்லும் எண்ணத்தை விட்டு, கற்ற ஆங்கில அறிவைக் கொண்டு சில துறைகளில் உயர்ந்த அறிவைப்பெற முயற்சித்தேன்.

எனக்கு ஆர்வமாயிருந்த துறைகள். தத்துவம், அரசியல், பொருளியல், சமூகவியல், இஸ்லாமியத் தத்துவம் ஆகியனவாகும். இத்துறைகளில் பிரபல்யம் பெற்ற அறிஞர்களது நூல்களை லேக் ஹவுஸ் புத்தக சாலை மூலம் வரவழைத்தேன்.

எனது சம்பளத்தில் கால் பங்கை நூல்களை வாங்குவதிலேயே செலவு செய்தேன். இவ்விதமாக 1950-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1960-ஆம் ஆண்டுவரை ஓர் ஆய்வாளனாகவே இருந்தேன்.

வாசிக்கும் நூல்களைச் சும்மா வாசிப்பதோடு மாத்திரம் நின்று விடாமல் பிரதான குறிப்புக்களைக் கொப்பிகளில் எழுதி வைத்தேன். இத்துறைகளில் எனக்குத் தோன்றிய சிந்தனைகள் பற்றியும், தனிப்பட்ட கட்டுரைகளையும் எழுதிக் கொண்டு வந்தேன். இவற்றை மிகவும் பவுத்திரமாகப் பாதுகாத்து வைத்தேன்.

அமீரலி நான் நினைக்குமளவு தகுதி பெறும்வரை அவரிடம் இக்குறிப்புக்களைக் கொடுக்கவில்லை. அவர் பி. எச்.டி. படிப்பதற்காக அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் போகும்போது அவராகவே இக்குறிப்புக்களைக் கேட்டார். அப்போது நான் அவர் கையில் அவற்றைக் கொடுத்தேன். அவருடைய ஆய்வுக்கு அக்குறிப்புகள் மிகவும் தேவைப்பட்டன என்று அவரே மிக ஆச்சரியத்துடன் எழுதியிருந்தார். அல்லாஹ்வுக்கே புகழ் அனைத்தும்.

பத்து வருடம் ஆய்வாளனாகவே இருந்ததின் பின் மீண்டும் என்னைக் கவிதை இயற்றத் தூண்டியவர் நண்பர் எம். ஸி. எம். சபைர். பண்டாரவளையில் இவர் ஆசிரியராக இருக்கும்போது, என் மாணவன் ஜனாப் பி. எம். எம். அப்துல் காதர் மூலம் அறிந்து என்னைச் சந்திப்பதற்காகப் பதுனைக்கு வந்தார். வந்தவர் என்னிடம், தான் மணிக்குரல் என்ற மாதச் சஞ்சிகையை வெளியிடுவதற்கு உத்தேசித்திருப்பதாகவும் அதற்கு உதவி செய்யுமாறும் கேட்டார். நானும் சம்மதித்தேன்.

ஆரம்பத்தில் வெண்பா எழுதும் போட்டியைத் தொடங்கினேன். பின்னர் இஸ்லாமிய சரித்திரக் கதைகளைக் கவிதைகளாக எழுதினேன். இதே வேளையில் நான் எழுதி வைத்திருந்த 'நபிமொழி நாற்பது' என்ற நாற்பது வெண்பாக்களை தாரகை என்ற பத்திரிகை 'காத்தான்குடி கவிராயர்' என்ற புனைப் பெயரில் பிரசுரித்தது.

ஒருநாள் நண்பர் ஸுபைர் தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை எழுதிய உமர் கையாம் பாடல்களை என்னிடம் காட்டி இது தமிழ் நாட்டுச் சூழலுக்கமைய பாடப்பட்டிருக்கிறது. பிட்ஸ்ஜரால்பின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு வேறுகக் காணப்படுகிறது என்று கூறி பிட்ஸ்ஜரால்பின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புப்படி இதைத் தமிழ்க் கவிதைகளாக்கித் தரவேண்டுமென்று கேட்டார். அவ்விதமே ஆக்கித் தருவதாகக் கூறி என்னை அடிக்கடி சந்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

14. ஆக்கங்கள்

உமர் கையாம் பாடல்களை, மொழிபெயர்த்த மற்றும் புலவர்களின் ஆங்கில, தமிழ் நூல்களையும்

விமர்சனங்களையும் ஒப்பிட்டு, மொழிபெயர்த்தேன். மூன்று மாத காலங்கள் வரை எடுத்த முயற்சியில் நான் பாடிய கவிதைகளை நண்பர் எம்.ஸி.எம். சுபைர் மணிக்ஞரலில் தொடர்ந்து பிரசுரித்து வந்தார்.

என் கவிதைகளை ரசித்த நண்பர் சுபைர் இக்பாலின் சிந்தனைகள் பற்றிய கருத்துக்கள் சிலவற்றைத் தெரிந்தெடுத்து அவைகளையும் தமிழ்க் கவிதைகளாகப் பாடித்தர வேண்டுமென்று கேட்டார்.

கவிதையோட்டம் மீண்டுமென்னைச் சுவீகரித்தமையால் இக்கவிதைகளைப் பாடுவதில் எனக்கு அவ்வளவு சிரமமிருக்கவில்லை.

இக்பாலின் சிந்தனைகளின் தொகுப்பு 'இக்பால் இதயம்' என்ற நூல் வடிவில் முதன்முதல் வெளிவந்தது. இதுவே எனது முதல் கவிதை நூலாகும். இரண்டாவது உமர் கையாம் பாடல்கள் 'ரூபாய்யாத்' என்ற பெயரில் வெளிவந்தது. இவ்விரு நூல்களும் வெளிவருவதில் நண்பர் சுபைர் அவர்களே முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்றார்.

மட்டக்களப்புத் திருமணச் சம்பிரதாயங்களை தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை பாடிய 'நாஞ்சில் நாட்டு மருமக்கள் வழி மான்மியம்' என்ற நூலைப் போன்று பாடித் தரவேண்டுமென்று கேட்டார். அதையும் தொடர்ந்து மணிக்ஞரலில் பிரசுரித்து வந்தார். ஈற்றில் அவற்றைத் தொகுத்து நூல் வடிவில் ஆக்க முயற்சித்தார்.

இந்நூலுக்கு 'செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம்' என பெயரிட வேண்டுமென என் ஆத்ம நண்பர் மர்ஹூம் எ.எம்.ஐ. அஸீஸ் அவர்கள் கூறினார்கள். அவ்வாறே அப்பெயரை வைத்து, அந்நூலை அவருக்கே அர்ப்பணம் செய்தேன். இந்நூலையும் உருவாக்கித் தந்த பெருமை நண்பர் சுபைர் அவர்களையே சாரும்.

நண்பர் ஜனாப் எ.எம்.எ. அஸீஸ் அவர்கள் எனது முதல் இரு நூல்களையும் கண்டபின், பின்வருமாறு கூறினார் :

‘உங்களுக்குக் கவிதை பாடக் கூடிய திறமையுண்டு. எனது அப்பா அசனார் லெப்பை ஆலிம் அவர்கள் புலவராயிருந்தார். அவரது கையெழுத்துப் பிரதிகள் என்னிடம் உண்டு. எனக்குக் கவிதை எழுத முடியா விட்டாலும் கவிதைகளை ரசிக்க முடியும். ஆகையால், உங்கள் திறமைகளை வெளிப்படுத்த பிறருடைய சிந்தனைகளை மொழிபெயர்க்காமல் உங்கள் சொந்தச் சிந்தனையில் கவிதை பாடுவதையே நான் மிகவும் விரும்புகின்றேன்.’

அதன் பின்னர் அவர் கூறியபடி ‘இறகூல் சதகம்’ பாடி அவரது அணிந்துரையோடு வெளியிட்டேன்.

தொடர்ந்து ‘முறையீடும் தேற்றமும்’ என்ற நூலை நண்பர் சுபைர் அவர்களே உருவாக்கி என் பிறந்த தினவிழாவில் வெளியிட்டார்.

‘தஸ்தகீர் சதகம்’ என்ற இன்னொரு நூல் தினபதி பத்திரிகையில் தொடர்ந்து பிரசுரிக்கப்பட்டது. அத்துடன் 1960-ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் தனிக் கவிதைகள் பலவற்றையும் தினபதி ஆசிரியர் பிரசுரித்து என்னை ஊக்கப்படுத்தினார். தஸ்தகீர் சதகத்தையும் நூல் வடிவில் வெளியிட முயற்சிக்கப்படுகிறது. ‘மெய்நெறி’ என்ற ஒருசிறு நூலையும் நண்பர் சுபைர் வெளியிட்டார்.

இத்துடன் எனது கவிதையோட்டம் நின்று விடவில்லை. இஸ்லாமிய சரித்திரக் கதைகள் பலவற்றை கவிதைகளாக ஆக்கினேன். இவை கைப்பிரதியாக என்னிடம் உண்டு. இவ்வாறு அச்சவாகனமேறாத பல பிரதிகள் உண்டு. அவையாவன: மறையந்தாதி, பல

பாடற்றிரட்டு, ஜாவீது நாமா, நான், இஸ்லாமிய கதைத் தொகுப்பு, இன்னும் சில.

‘ஜாவீது நாமா’வைப் புத்தக உருவில் ஆக்க நண்பர் எம்.ஸி.எம். சபைர் அவர்கள் முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

‘நான்’ இது ஒரு கவிதைத் தொகுப்பு. இதுவே நான் கடைசியாகப் பாடிய கவிதைத் தொகுப்பாகும்.

கைப்பிரதியாக இருந்த நூல்களில் ‘கார்வான் கீதம்’ கவிதைத் தொகுப்பை எனது மாணவர்கள் நூல் வடிவில் பதுனையில் எனக்காக நடத்திய பாராட்டு விழாவில் வெளியிட்டனர்.

கவிதையோடு மாத்திரம் நிற்காமல், என் சிந்தனைகளைக் கட்டுரையாகவும் வெளிப்படுத்தினேன். ‘கலாசாரம்’ என்ற ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையைத் தினகரன் பத்திரிகை தொடர்ந்து வெளியிட்டது. இக்கட்டுரை, ஒரு கலாசாரம் அமைவதற்கு என்ன அடிப்படைக் காரணிகள் காணப்படுகின்றன என்ற பொது நோக்கில் எழுதப்பட்டதால், இக்கட்டுரையைச் சமூக வியல் ஆர்வமுள்ள யாவரும் பெரிதும் விரும்பிப் பாராட்டினர்.

1960-ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் நான் பாடிய பல கவிதைகளைத் தினகரன் விரும்பிப் பிரசுரித்து என்னை ஊக்கப்படுத்தியதற்காகத் தினகரனைப் பாராட்டுவதுடன், என் நன்றியையும் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

கவிதைத் துறையிலும் என் சிந்தனைகளில் ஆர்வங்காட்டுவதிலும் எனது மாணவர்களில் முன்னிற்பவர், ஜனாப் என். எஸ். எ. கையூம். இவர் இன்று ‘சாரண கையூம்’ என்ற புனைப் பெயரில் பத்திரிகையில் கவிதை

கள், கட்டுரைகள், கதைகள் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். இவரது ஆக்கங்களைத் தமிழ் நாட்டுச் சஞ்சிகைகளும் பிரசுரித்து வருகின்றன. இதுவரை என்னோடு சிந்தனைத் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். எனக்கு இது ஒரு மன ஆறுதலைத் தருகின்றது.

நாடகத் துறையில் தமிழ், சிங்களம் இரண்டிலும் திறமைபெற்று விளங்கும் என் மாணவரான ஜனாப் பி. எம். எம். எ. காதர் இன்று என்னை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். இவர் தற்போது தெமோதர சௌதாம் வித்தியாலயத்தில் அதிபராகக் கடமையாற்றுகிறார்.

15. பாராட்டுகளும் பரிசுகளும்

'ரூபாய்யாத்' புத்தக ரூபமாக வெளிவந்ததும் அதை சாஹித்திய மண்டலப் பரிசுக்குச் சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென எண்ணினேன். அப்போது நான் சாஹித்திய மண்டல தமிழ் இலக்கியக் குழுவில் ஓர் அங்கத்தவனாக இருந்தேன். சாஹித்திய மண்டல நெறிமுறை விதிப்படி அங்கத்தவராக இருக்கும் ஒருவரது நூலை சாஹித்திய மண்டலப் பரிசுக்குச் சமர்ப்பிக்க முடியாது. இதையிட்டு எனது நண்பர் எ. எம். எ. அஸீஸ் அவர்களுடன் கலந்துரையாடியதில் அவர், 'அப்படியாயின் சாஹித்திய மண்டல அங்கத்தவர் பதவியிலிருந்து விலகிப் புத்தகத்தைப் பரிசு பெற சமர்ப்பியுங்கள்' என்று கூறினார்.

அதன்படி சாஹித்திய மண்டல அங்கத்துவப் பதவியிலிருந்து விலகிப் புத்தகத்தைப் பரிசுக்காக அனுப்பி, ஆயிரம் ரூபாய் பரிசும் பெற்றேன்.

பரிசுக்குரிய பணத்தை பதுனையில் நடைபெற்ற சாஹித்திய விழாவில் அப்போதைய கல்வி மந்திரியாக இருந்த திரு. ஐ. எம். ஆர். ஏ. ஈரியகொல்லை அவர்கள் கையால் பெற்றுக்கொண்டேன்.

‘இக்பால் இதயம்’ ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை மாணவர்களுக்கு உப பாட புத்தகமாக அரசினரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

‘இறகூல் சதகம்’ மாணவர்களுக்குரிய வாசிப்புப் புத்தகமாக அரசினரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

‘செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம்’ வில்லுப் பாட்டாக இலங்கை நுண்கலை இயக்கத்தால் கொழும்பு சாஹிராக் கல்லூரியில் 1969-ஆம் ஆண்டு மந்திரி எம். எச். முஹம்மது அவர்களது தலைமையில் மேடையேற்றப்பட்டு, என்னைக் கௌரவித்து மந்திரி அவர்களால் வெள்ளித் தட்டமும் பரிசாக அளிக்கப்பட்டது.

கிண்ணியாவில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தால் முத்தமிழ் விழா ஒன்று உதவி மந்திரி எ. எஸ். எம்ஜீத் அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்றது. அவ்விழாவில் கௌரவிக்கப்பட்டு தங்கப் பதக்கமொன்றும் அமைச்சரால் அளிக்கப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் அரசினரால் நடத்தப்பட்ட சாஹித்திய விழாவில் பாராட்டப்பட்டுக் கௌரவிக்கப்பட்டேன்.

எனது சொந்த ஊரான காத்தான்குடியில் இரு முறை கவிதைத் திறமைக்காக பாராட்டப்பட்டேன்.

கண்டியில் என் பிறந்த தின ஞாபகார்த்தமாக, கண்டி முஸ்லிம் எழுத்தாளர் சங்கத்தினரால் நடத்தப்பட்ட விழாவில் ‘முறையீடும் தேற்றமும்’ என்ற நூலை வெளியிட்டதோடு பாராட்டவும் பட்டேன்.

பதுனையில் எனது சேவை நலப் பாராட்டு விழா வில் 'கார்வான் கீதம்' கவிதை நூலை வெளியிட்டுப் பாராட்டினார்கள்.

பண்டாரவனையில் ஊவா மாகாண ஆசிரியர் சங்கத்தால், ஜனாப் எஸ்.எச்.எம். யாஸீன் அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்ற சேவை நல பாராட்டு விழா வில் 'ஆசிரியர் திலகம்' என்ற பட்டமளிக்கப்பட்டது.

அருட்கம மகளிர் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் ஒரு பாராட்டு விழா நடத்தப்பட்டு, வாழ்த்து மடல் ஒன்று வழங்கப்பட்டது.

கொழும்பு, ஹோட்டல் தப்ரபேனில் நடத்தப் பட்ட பாராட்டு விழாவில் வெள்ளிப் பதக்கம் ஒன்று பரிசாக வழங்கப்பட்டது.

இந்தியாவில் நடந்த அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டில் பொற்கிழி வழங்கப் பட்டது. சுகவீனங் காரணமாக என்னால் சமூகமளிக்க முடியாது போய் விட்டது. இதே மகாநாடு 1979-ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் நடந்தபோது, அப்பொற்கிழியை வழங்கி கௌரவித்தது.

16. சிந்தனையாளன்

கவிஞராகவும் ஆய்வாளராகவும் சமூக சேவையில் ஈடுபட்டவராகவும் நான் இருந்தாலும் மறைமுகமாக ஒரு சிந்தனையாளராகவே வாழ்ந்து வந்தேன்.

நான் முன் கூறிய துறையில் விற்பன்னர்களாக இருந்தவர்களின் நூல்களை வாசிப்பதோடு நானே சுயமே சிந்திக்கும் ஆற்றல் பெற்றவராகவும் இருந்தேன். எனது சிந்தனையை நன்கு அறிந்திருந்த நண்பர் எ.எம். எ. அஸீஸ் அவர்கள் சிந்தனைப் பரிமாற்றம் (Exchange

of Thought) ஒன்றை இருவருக்கு மிடையில் ஏற்படுத்தி அந்தத் தொடர்பை அவர் காலமாகும்வரை விடாமல் வைத்திருந்தார். அவருக்கும் எனக்கும் இடையில் நடந்த கடிதத் தொடர்பு ஒரு கோவையாகவே என்னிடத்திலுண்டு. அவருடைய மரணத்தின்பின், நான் மௌனியாகி எனது சிந்தனையை எழுத்து வடிவில் வைத்துக் கொண்டே வந்தேன்.

சில கருத்துக்களை நண்பர் எச். எம். பி. முஹிதீன் தினகரன் மூலம் வெளிப்படுத்தி கொண்டிருந்தார்.

இதுவரையும் நான் சிந்தித்த பல சிந்தனைத் துணுக்குகளை நூல் வடிவாக்கக்கூடிய வகையில் கையேடுகளாக வைத்திருக்கிறேன்.

எனது அதிகமான சிந்தனைகள் ஆங்கில அறிவோடு தத்துவம், அரசியல், சமூகவியல், பொருளியல், இஸ்லாமியத் தத்துவம் ஆகியவற்றில் ஈடுபாடுள்ளவர்களுக்கே பொருத்தமானவை. அதனால் நான் எனது சிந்தனைகளை கல்வியில் முன்னேறியவர்களைக் கருத்தில் வைத்தே ஆராய்ந்துள்ளேன். பாமர மக்களுக்கான எந்தச் சிந்தனைத் துணுக்குகளையும் எழுதவில்லை.

சிந்தனை அனுபவம் பெற்று உண்மை தெளிவு பெறுகிறபோது அதை மேலும் வளர்க்க யாக்கை இடங் கொடுப்பதில்லை என்பதற்கேற்ப நானும் இருதய நோயினால் சென்ற மூன்று வருட காலமாகக் கஷ்டப்பட்டு இன்று ஓரளவு சுகத்துடனிருக்கிறேன். எனது நோய்க்குப் பரிகரிப்புச் செய்த வைத்தியர்கள் சிந்திப்பதைக் குறைத்து, ஓய்வு பெற வேண்டுமென்று கூறிவிட்டனர். என்றாலும் ஓய்வாய் இருக்கும் வேளையில் சிந்திக்காதிருக்க முடியவில்லை. எனது சிந்தனைகளைக் காற்றோடு விட்டுவிடாமல் முடிந்தவரை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

அதோடு என்னை நன்கு அறிந்த நண்பர்கள் சில ரோடு சிந்தனைப் பரிமாற்றம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

எனது அனுபவப்படி எந்தத் துறையிலும் உண்மையை அறிய வேண்டுமென்ற எண்ணம் யாருக்கும் ஏற்படுமாயின் அவர் கட்டாயம் ஆங்கில அறிவைப் பெற முயற்சிக்கவேண்டும். இது என்னுடைய சொந்த அனுபவம். ஏனெனில், உலகத்திலுள்ள சிந்தனை யாளர்கள் எந்த மொழியில் சிந்தித்தாலும் அதைச் சர்வதேச நிலையில் மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த ஆங்கில மொழியையே ஒரு சிறந்த மொழியாகக் கையாண்டுள்ளனர்.

17. காத்தான்குடி

காத்தான்குடி, இலங்கையில் குடிசன நெருக்கமுள்ள ஒரு தனிக் கிராமம். இக் கிராமம் எனது பிறப்பிடமாக இருந்ததால் இளமைப் பிராயம் முழுவதும் காத்தான்குடியிலேயே கழிந்தது. நான் இப்போது கூறும் காத்தான்குடியைப் பற்றிய வரலாறு இன்றைக்கு சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் காத்தான்குடி எவ்வாறிருந்தது என்பதன் மிகச் சருக்கமான வரலாறாகும்.

காத்தான்குடி ஒரு தனி முஸ்லிம் கிராமம். பிற மதத்தவர்கள் எவரும் அங்கு வசிக்கவில்லை. காத்தான்குடி ஆறு குறிச்சிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு குறிச்சிக்கும் ஒவ்வொரு விதானை பொறுப்பாக இருந்தனர். ஸ்தல ஆட்சி ஸ்தாபனமாக லோக்கல் போட் ஒன்றிருந்தது.

காத்தான்குடி மக்களின் உடையைக் கொண்டே அவர்களது தோற்றத்தை அறியலாம். காத்தான்குடி

குடித் தொப்பி என ஒரு வெள்ளைத் தொப்பி வழக் கத்தில் இருந்தது. வீடுகளெல்லாம் ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியே கட்டப்பட்டிருந்தன. மூன்று அறையும், திண்ணையும் கொண்ட வீடுகளே அநேகமாக இருந்தன. வசதியுள்ளவர்கள் திண்ணையை மண்டபமாகக் கட்டினர். மூன்று அறைகளையும் தனித்தனி பெயர் கொண்டழைத்தனர். வீடுகள் அனைத்தும் கிழக்குத் திசையை நோக்கி முற்றம் வைத்துக் கட்டப்பட்டவையாகும்.

மார்க்க விஷயத்தில் கிழக்கு மாகாணத்திலேயே காத்தான்குடி தனி இடம் வகித்தது. அக்காலத்திலே 'பத்வா' கொடுக்கக் கூடிய உலமாக்கள் பலர் இருந்தனர். பக்கத்துக் கிராமங்களிலிருந்து மார்க்கத்தீர்ப்பு எடுக்க மக்கள் காத்தான்குடிக்கே வருவர். ஆலிம்கள் எல்லாம் இந்தியாவிலிருந்து ஒதிப் பட்டம் பெற்றவர்கள். காத்தான்குடியைச் 'சின்னக்காயல் பட்டணம்' என்று அழைப்பர்.

மூன்று ஜும்ஆப் பள்ளிகளும், ஆறு தைக்காக்களும் இருந்தன. ஆறு குறிச்சியிலும் குர்ஆன் பாடசாலைகள் இருந்தன. தமிழ்ப் பாடசாலைகள் நான்கு இருந்தன. அவை ஆண் பாடசாலைகள் மூன்றும், பெண் பாடசாலை ஒன்றுமாகும்.

நான் எட்டாம் தரத்தில் படிக்கும்போது தமிழில் எஸ். எஸ். ஸி. சித்தியடைந்தவர்கள் நான்கு பேரே இருந்தனர். ஆங்கிலம் பேசக் கூடியவர்கள் ஓரிருவரே இருந்தனர். அவர்களுக்கும் ஐந்தாம் தரம் வரையான ஆங்கில அறிவே இருந்தது.

மார்க்கத்தில் எவ்வளவுக்கு முன்னேறிய கிராம மாகக் கணிக்கப்பட்டாலும் தற்காலக் கல்வியில் மிகப்

பின்தங்கிய கிராமமாகவே இருந்தது. இன்றுதான் ஓரளவு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறதெனக் கூற முடியும்.

காத்தான்குடி மக்களை ஒரு வியாபாரச் சமூக மெனக் கூறினாலும் வியாபாரிகளாக உள்ளவர்கள் ஐந்தாம், நாலாம் குறிச்சி மக்கள் மாத்திரமேயாகும். மற்றவர்கள் நெசவு, வேளாண்மை, கடற்றொழில், சேனைச் செய்கை முதலியவைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

அக்காலத்தில் பொருட்கள் மிக மலிவாகவே இருந்தன. அன்று நூறு ரூபாவுக்கு வாங்கிய ஒரு வளவை இன்று பத்தாயிரம் ரூபாவுக்கும் வாங்க முடியாதென்றே கூறவேண்டும். மக்கள் குறைந்த வருமானத்துடனேயே மகிழ்ச்சியாகவும், நிம்மதியாகவும் வாழ்ந்தனர்.

பெருநாட் காலங்களில் பொழுது போக்காகப் பல கேளிக்கைகளிருந்தன. அவை ஊஞ்சலாட்டம், அண்ணாவியார் பாடல், கழிக்கம்படித்தல், புதின வீடு கட்டுதல், பக்கீர்மார் தஹ்ரா கொட்டுதல், சில வீடுகளில் ஆர்மோனியம் வாசித்து சங்கீத கச்சேரி நடத்தல் போன்ற பல கேளிக்கைகள் நடந்தன. அப்போது சினிமா இருக்கவில்லை. சினிமா என்பதே என்னவென்று தெரியாது.

இன்று வியாபார முன்னேற்றத்தோடு தற்காலக் கல்வியிலும் பட்டம் பெற்றவர்கள் ஒரு சிலர் காணப் பட்டாலும், நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பின் மற்ற இரு சமூகங்களும் கொண்டுள்ள விழிப்புணர்ச்சியோடு ஒப்பிடுகிறபோது காத்தான்குடி மக்கள் இன்னும் பின்தங்கியவர்களாகவே இருக்கின்றனர்.

கவிதைத் துறையில் ஈழத்தின் வழிகாட்டி என்று நன்றியுள்ள சமுதாயம் கருதுகின்ற கவிஞர் திலகம் அப்துல் காதிர் லெப்பை அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை கூறுகின்ற "என் சரிதை" சில இடங்களில் நாவல் தன்மையில் அமைந்துள்ளது. மனஉறுதி, சோகம், காதல் முதலிய பல்வேறுபட்ட உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடுதான் "என் சரிதை."

இப்பால் இதயம், ருபாய் யாத், செய்னப்பு நாச்சியார் மான்மியம், இறகூல் சதகம், உஸ்தகீர் சதகம் போன்ற அற்புதப் படைப்புகளின் ஆசிரியர், எழுபத்தாறு வது வயதை அண்மித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் தனது சரிதையை சுவைபட எழுதியுள்ளார்.

திலக்கிய ஆர்வமுள்ள ஒவ்வொருவரும் படிக்க வேண்டிய சிறந்த நூல் இது.

இந்தியாவில் கிடைக்குமிடம் :

தூர்யெம் பப்ளிஷர்ஸ்,

83, அங்குப்ப நாயக்கன் தெரு,

(மஸ்ஜிதே மாமுர் பள்ளிவாசல் எதிரில்)

சென்னை-600 001.

இலங்கையில் :

ஹாதி புக டிப்போ,

79, ஸ்ரீ வஜிரானான மாலத்த,

(தெய்வட்டிசெட்டி ரோட்)